

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

δ. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χαιᾶς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις 'Ρ. (συνέχ.) — Οὐίλλημ Κόλλινς:
Ἡ ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.) — Louis Jourdan:
Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ, Ρωμαϊκὸν διήγημα,
μετάφρασις Tony, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Φθάσασα ἐπὶ τῆς πλατείας ἐξήγαγεν
ἐκ τοῦ θυλακίου τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέ-
γνω τὴν ἐπιγραφὴν: *Πρὸς τὴν δεσποί-
νιδά Αἰμιλίαν Σουᾶ.*

Δὲν εἶχε τελειώσει καὶ νέφος διηλλε,
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς· κατελήφθη ὑπὸ
νευρικῶν σπασμῶν καὶ ἐτοίμη νὰ λιπο-
θυμῇ, ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τι-
νος τοίχου.

Διαβάται τινὲς ἰδόντες τὴν ταραχὴν
τῆς ἐπλησίασαν.

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπεν ἡ Πουλχερία
μικρὰ ζᾶλη· εἶμαι καλλίτερά.

Προσπάθησε νὰ περιπατήσῃ, ἀλλ' αἰ-
κνημαί τῆς δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν κρατή-
σωσιν. Ἀμαξά τις, τὴν ὁποίαν οἱ διαβάται
προσεκάλεσαν, ἐπανάφερεν αὐτὴν εἰς τὴν
κατοικίαν τῆς.

Ὁ κλονισμὸς τῆς ἀμάξης καὶ ὁ κρότος
τοῦ λιθοστρώτου τὴν ἐζωογόνησαν. Ἡ-
σθάνθη εἰς τὴν χεῖρά τῆς τὴν ἀγκιστρῶν
ἐκείνην ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν συνέσφιγγε
σπασμωδικῶς, καὶ ὅλην τρέμουσα ἐκ συγ-
κινήσεως τὴν ἀπεσφράγιζε. Δι' ἐνὸς βλέμ-
ματος, ἀνεγνώρισε τὸν χαρακτῆρα τοῦ
Λαυρεντίου. Προσπάθησε ν' ἀναγνώσῃ
ἀλλ' οἱ κλονισμοὶ τῆς ἀμάξης, καὶ ἔτι
μᾶλλον ἡ συγκίνησις, εἰς τὴν διετέλει, κα-
θίστων τοῦτο ἀδύνατον. Τέλος ἐσυλλάβισε
γραμμὰς τινὰς.

— Τὴν ὀνομάζει: *Δεσποικίδα*, τῆς λέ-
γει: *σεῖς!*

Τὸ μειδίωμα ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῶν χει-
λέων τῆς καὶ ἀφῆκε παρατεταμένον καὶ
βαθὺν στεναγμὸν ἀνακουφίσαντα τὸ στῆ-
θος τῆς.

Τὸ ὄχημα ἀφίκετο εἰς τὴν κατοικίαν
τῆς.

Ἡ κυρία Λανζὼν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας,
ἐν ἣ παρεμόνευε, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ
πεζοδρόμιον.

— Ἀ! Θεέ μου! ἀνέκραξε παρατη-
ροῦσα τὴν Πουλχερίαν, τί σοῦ συνέβη, εὐ-
μορφουλὰ μου, μοῦ φαίνεται συγχισμένη.

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπήντησεν ἡ Πουλ-
χερία.

Ἐπλήρωσε τὸν ἀμαξηλάτην καὶ ἀνέβη
εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἡ κυρία Λανζὼν τὴν
ἠκολούθησε παρενοχλοῦσα αὐτὴν ἐκ τῶν
ἐρωτήσεών τῆς. Ὅτε εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ
δωματίου τῆς νεάνιδος:

— Σὲ ἀφήκαν νὰ ἔμβῃς, εἶπεν ἡ κυ-
ρία Λανζὼν. Εἶδες τὸν Λαυρέντιον;

— Ναί.

— Πόσον εὐτυχὴς θὰ εἶνε! τί σοῦ
εἶπε; Σὲ ἀγαπᾷ;... ὦ! ναί, σὲ ἀγαπᾷ...

— Ἴσως, εἶπεν ἡ Πουλχερία μὲ ὕφος
περίλυπον.

Ἐκάθησε παρὰ τὸ παράθυρον καὶ ἤρ-
ξατο ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολὴν. Ἡ
κυρία Λανζὼν, καίτοι ἐφαίνετο τακτοποι-
οῦσα τὸ δωμάτιον, τὴν ἠκολούθει διὰ τοῦ
βλέμματος· καὶ εἶδεν αὐτὴν φρικῶσαν, ὡ-
χρῶσαν καὶ ἐρυθριῶσαν ἀλληλοδιαδόχως.

Ἰδοὺ ἐν περιλήψει τί περιεῖχεν ἡ ἐπι-
στολή:

«Ὁ Λαυρέντιος ριφθεὶς αἰφνης εἰς τὴν
ἀθλιότητα καὶ ἀπελπιζόμενος περὶ τοῦ
μέλλοντος, ἐτόλμα νὰ ἐγειρῇ τὴν φωνὴν·
ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὸν ἀτιμὸν θάνατον
δν θὰ ὑφίστατο, διὰ τὰς ἀρὰς τῶν ἀνθρώ-
πων, ἐὰν μόνη ἡ Αἰμιλία, τὸν ἐπίστευεν
ἀθῶον καὶ τὸν ἐλυπεῖτο... Νὰ τὸν λυ-
πηθῇ! Δὲν ἤλπιζε τοῦτο ἄλλοτε! Ναί!
Εἶχεν ἄλλα ὄνειρα, ἄλλην φιλοδοξίαν:
νὰ ἀγαπηθῇ παρ' αὐτῆς. Καὶ τώρα, κατὰ
τὴν ὑφίστην ἐκείνην στιγμὴν, ἐτόλμα τέ-
λος νὰ ὁμολογήσῃ τὸ παράφορον ἐκεῖνο
πάθος, καὶ ἂν ἀκόμη τοῦτο ἔμελλε νὰ τὴν
καλύψῃ ἐξ αἰσχύνῃς καὶ ἀγανακτήσεως...

»Περιέγραφεν, εἰς καυστικὰς σελίδας τὸ
πάθος τοῦ πῶς τὸν κατέλαβεν αἰφνης καὶ
τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ ἐργασίαν, ἀσχο-

λίαν, διὰ τὸ μέλλον του, καὶ αὐτὰ ἀκόμη
τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῆς μη-
τρός του. Τί τὸν ἔμελεν, ἀρκεῖ νὰ ἐπλη-
σίαζε πρὸς αὐτήν. Πρὸς τοῦτο, ἔπρεπε νὰ
εἰσέλθῃ εἰς τὸν κομψὸν καὶ ὀκνηρὸν κό-
σμον, οὗτινος τὴν εἰσοδὸν ἐκώλυεν ἡ με-
τρία περιουσία του... Ὅποσαι προσπά-
θειαι, πόσοι ὑπολογισμοὶ... τὸ χαρτοπαί-
γνιον τὸ ἐμίσει· ἀλλ' εἶχε ζητήσῃ εἰς τοῦτο
πόρους, σχεδὸν πάντοτε φαντασιώδεις.

»Εἰς ποίαν καταστροφὴν κατέληξαν
τὰ δύο ἐκεῖνα ἔτη βίου ἀσώτου!... Ἡ μή-
τηρ του ποτισθεῖσα ὑπὸ συνεχῶν πικριῶν,
δολοφονεῖται· αὐτὸς στιγματίζεται ὑπὸ
τῆς δικαιοσύνης, φέρων τὸ σημεῖον τοῦ
δημίου... Καὶ ἐκείνη, ἥτις τῷ ἐνέπνευσε
τὸ ὀλέθριον αὐτὸ πάθος, ἐξακολουθῇ νὰ
ζῇ ἀμέριμνος καὶ μειδιῶσα. Ἦτο ἐν τού-
τοις δυνατόν νὰ μὴ ὑπωπτεύθῃ τὸν δει-
λὸν αὐτοῦ ἔρωτα, νὰ μὴ διεκρινέ τι εἰς
τὰς προθύμους περιποιήσεις του;

»Ὅπως δὴποτε, τὸ πᾶν τετέλεσται!
μετ' ὀλίγον ἡ ἀνθρωπίνῃ δικαιοσύνῃ θὰ
κατέπιγε τὸν ὑβριστικὸν αὐτὸν ἔρωτα·
ἀλλ' αὐτὸς θὰ τὸν διετῆρει ἐντὸς τῆς καρ-
δίας του, ἀφοῦ ἐξωμολογήθῃ αὐτὸν ἀπαξ
μόνον. Ἀς τὸν συνεχῶρει ἡ Αἰμιλία! Ἦτο
ἡ μόνη παρηγορία, τὴν ὁποίαν ἐτόλμα νὰ
ἐλπίσῃ καὶ ὅ, τι δῆποτε καὶ ἂν διεφύλατ-
τεν εἰς αὐτὸν τὸ μέλλον, θὰ ἀπέθνησκεν
ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὰς δύο ταύ-
τας μορφάς: τὴν μητέρα του, τὸσον δυσ-
τυχῇ χάριν αὐτοῦ, καὶ αὐτὴν εὐδαίμονα
μετ' ἄλλου!»

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐπιστολή, γεγραμμένη
ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ πάθους, πλήρης θέρ-
μης καὶ τῆς ὁποίας ἐκάστη λέξις ἐπρο-
ξένει φρικίαν εἰς τὴν Πουλχερίαν.

Μόλις ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ
ἔρριψε μακρὰν τῆς τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην
ἐπιστολὴν.

— Καὶ μοὶ ὠρρίζετο πρὸ ὀλίγου... ὦ!
ὁ ἀθλιος! ἀνέκραξεν ἐγειρομένη καὶ ποι-
οῦσα βήματά τινα ἐν τῷ δωματίῳ.

Ἡ Λανζὼν ἔσπευσε.

— Τί τρέχει; τί ἐπιστολὴ εἶνε αὕτη;
ἠρώτησε.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Πουλχερία ἤρξατο νὰ θρηνῇ.

— Πρόκειται γιὰ κανένα ἔρωτα, γιὰ καμμία προδοσίαν, ἐξηκολούθησε. Μὴ συγχίζεσαι, ἀγαπητὴ μου. Πρέπει νὰ περιμένη κανεὶς ὅλα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνδρας· ὁ μακαρίτης ὁ Λανζὼν μοῦ ἔκαμε χειρότερα! "Ὅλα περνοῦν. "Ὅμως ἔχεις δίκαιον, δὲ ἔπρεπε νὰ φερθῇ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον...

Ἡ Πουλχερία ἠναγκάσθη νὰ καθήσῃ ἐκ νέου. Ἐμμενεν ἄφωνος καὶ συντετριμμένη ὑπὸ τὰς θωπείας καὶ τὴν φλυαρίαν τῆς Λανζὼν.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν, ἡ ὁποία ἔτρεξα ἀμέσως. Δύο ἔτη εἶνε ποῦ ἐξακολουθεῖ αὐτό... "ὦ! αἱ ὑποψίαι μου. Ἐγνώριζα ὅτι ἡγάπα ἄλλην.

— Βέβαια, εἶπεν ἡ Λανζὼν, διὰ νὰ σὲ ἀφήσῃ αὐτός, θὰ εἶχε καμμιὰ τέτοια ἀφορμὴ. Ἀλλὰ παρηγορήσου καὶ ὅταν τὸν ξαναἰδῇς μὴ τοῦ δώσης νὰ καταλάβῃ τὴν λύπην σου. Ἐγὼ τοὺς γνωρίζω τοὺς ἀνδρας· θὰ εὐχαριστηθῇ.

— Θὰ εὐχαριστηθῇ! ἀνέκραξεν ἀνορθουμένη, ὦ! ἂν ἐγνώριζε τί ὑποφέρω αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὅχι! θὰ ἔτρεμε!

— Χᾶ, χᾶ, εἶπεν ἡ Λανζὼν γελῶσα, δικτὶ θέλεις νὰ τρέμῃ, τί κακὸ ἡμπορεῖς νὰ τοῦ κάμῃς;

— "ὦ! γνωρίζει αὐτός, καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἔγραφε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἂν ὑπέπτευεν ὅτι θὰ ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖράς μου.

— Ἄν ἔχῃς ἔτοιμὴ ἐκδίκησιν, διαφέρει τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ἡ Λανζὼν· ἀλλὰ πρέπει νὰ σκεφθῇς, νὰ προσέζης. Ἐγὼ ἔχω ὀλίγη πείρα καὶ ἂν θέλῃς νὰ σὲ συμβουλευσω...

Ἡ Πουλχερία μόλις τὴν ἤκουεν· εἶχεν ἐγερθῇ καὶ περιεπάτει τεταραγμένη ἐν τῷ δωματίῳ.

— Ὁρκίσθην νὰ σιωπήσω, ἐπιθύρουν· ἀλλ' αὐτός! Δὲν ἐπρόδωκε τὸν ὅρκον του; Μοὶ ὠρκίσθη ὅτι δὲν ἀγαπᾷ παρὰ ἐμέ, ἐνῶ πρὸ ὀλίγου εἶχε γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν...

Ἡ Λανζὼν τὴν συνελυπῆθη καὶ τὴν ἐκολάχευσε μετὰ τσαύτης τέχνης, ὥστε ἡ Πουλχερία θὰ ἄφινεν ἴσως νὰ διαφύγῃ τὸ μυστικόν της, ὅτε ἔκρουσαν τὴν θύραν.

Ἡ Πουλχερία ἀνεσκήρτησεν, ἡ δὲ Λανζὼν ἠναγκάσθη διὰ τοῦτο.

Ὁ Μοῦλ καὶ δύο κλητῆρες εἰσῆλθον.

Ἡ πρόωρος αὕτη ἐπέμβασιν ἐπροξένησε τὸ ναυάγιον εὐφυοῦς σχεδίου. Ἡ Πουλχερία παρατηρήσασα τὸν ἄνθρωπον, ὅστις εἶχεν ἐνεργῆσαι ἐρεῦνας ἐν τῷ ὑπερώῳ της, καὶ μεταχειρισθῇ κατ' αὐτῆς τὸν δόλον καὶ τὴν ἀπειλήν, ἔλαβε θέσιν ἐπιφυλακτικὴν καὶ δύσπιστον. Χωρὶς ἀκριβῶς νὰ γνωρίζῃ διατὶ, ὑποπτεῦθη νέαν παγίδα, καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναβάλῃ τοῦλάχιστον τὰς ἀνακοινώσεις ἃς ἐσκόπει νὰ κάμῃ.

Ὁ Μοῦλ ἠνόνησε πάραυτα τὴν ἀποτυχίαν του καὶ ὅτι θὰ ἐπετύγγανε πλειότερα διὰ τῆς Λανζὼν· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Πρὸ ὀλίγου, εἶπεν εἰς τὴν Πουλχερίαν ἐδέχθης παρὰ τινος φύλακος μίαν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ὁ Λαυρέν-

τιος Δαλισιέ. Ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστολὴ αὕτη; — Ἰδοῦ.

— Μπα, τὴν ἀπεσφράγισες.

— "ὦ! ὁ φάκελλος μόλις ἐκρατεῖτο. Ἦτο ὡς νὰ ἔγινε ἐπίτηδες διὰ νὰ μὲ βάλῃ εἰς πειρασμόν.

Ὁ Μοῦλ ἀνεσκήρτησεν· ἡ δοκιμὴ ὁμολογούμεως ἀπέτυχεν.

— Καὶ ὑπεχώρησες εἰς τὸν πειρασμόν; ἀνέγνωσες;

— Θεέ μου, ναί, τὸ ὁμολογῶ. Εἶνε εἰδος ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς περιπαθοῦς καὶ γελοίας. Ὅπωςδὴποτε μὲ συνεκίνησεν.

Ὁ Μοῦλ τὴν ἐπέπληξε, διότι ἐπεφορτίσθη νὰ ἐγχειρίσῃ τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν. Εἶτα, ἀφοῦ ἀπεμάκρυνεν τὴν Λανζὼν, προσεπάθησεν ἐκ νέου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐξομολόγησιν τῆς Πουλχερίας. Πλὴν αὕτη ἐπροφυλάσσετο. Πρώτης, ὑποκρισίαν, ἀπειλαί, οὐδὲν ἐπέτυχον. Μετὰ μίαν ὥραν ἀνωφελεῖς προσπαθείας, ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ ἄπρακτος.

— "Α! διατὶ ἤλθατε! τῷ εἶπεν ἡ Λανζὼν, ἦν συνήντησεν εἰς τὴν θύραν.

Μανιώδης διὰ τὴν ἀδεξιότητά του ἀπεμακρύνθη ὑψὼν τοὺς ὤμους. Ἠλπίζεν ὅτι νέα μετὰ τοῦ Λαυρεντίου συνέντευξις θὰ προεκάλει μομφὰς καὶ ἐπιπλήξεις, ἐξ ὧν θὰ ἐπωφελεῖτο ἡ δικαιοσύνη. Ἀλλ' ἡ Πουλχερία ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὴν ἀδειαν τὴν ὁποίαν τῇ προσέφερον. Ἐδυσπίστει πρὸς πάντας, ἡ δὲ φιλία τῆς Λανζὼν τῇ ἐφάνετο ὑποπτος.

Ἐπίστευεν ἴσως ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο πλαστή, ὡς ἡ κατάθεσις τοῦ Λαυρεντίου, τὴν ὁποίαν τῇ εἶχον ἀναγνώσει· ἴσως, παρὰ τὴν ὀδύνην ἣν ἠσθάνετο, ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπιβαρύνῃ ἔτι μᾶλλον τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀκόμη ἡγάπα· καὶ οὕτω ἀνυψώθη μέχρι τῆς περιφρονήσεως, μέχρι τοῦ ἠρωτισμοῦ.

ΛΣ

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον πλεῖσται συνεντεύξεις ἔλαβον χώραν μετὰ τοῦ Λαυρεντίου καὶ τοῦ δικηγόρου του.

Ὁ κύριος Γλαβὼν ἐξεπλάγη ἐκ τῶν μαρτυριῶν, αἵτινες ἐκουσίως ἀνωμολόγησαν τὴν παρουσίαν τοῦ Λαυρεντίου εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Λίλης ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς μίαν· εἶχε παραγάγει ἐπ' αὐτοῦ ἀποτέλεσμα ἀποκαλύψεως. Ἡ πεποίθησις, ἣν κατηνάγκασεν, ὡς εἶπεῖν, τὸν Λαυρέντιον νὰ τῷ παρέξῃ, τὸν κατέλαβεν αἴφνης· ὁ Λαυρέντιος ἦτο ἀθῶος.

Τί ἐσήμαινον ὅλαι αἱ ὑλικάι ἐκεῖναι ἀποδείξεις, αἱ κατ' αὐτοῦ ἐπισωρευθεῖσαι; Ἦτο ἡδὴ ἀποδεδειγμένον καὶ ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι ὁ Λαυρέντιος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινὲ ἀπὸ τῆς ἐνδεκατῆς μέχρι τῶν δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, δηλαδὴ ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ὃ, ὡς ὑπέθετεν εὐλόγως ἡ κατηγορία, διεπράχθη ἡ δολοφονία.

Ἐφριξεν ἐκ χαρᾶς εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην. Τὴν ἐξήτασε, τὴν ἐξηρεύνησε! Ναί! τὸ ἀλλοθι ἦτο βέβαιον, ἀναντίρρη-

τον· δὲν ἠπατάτο! Ἡσθάνετο ἐκυστὸν ἀνακουφισθέντα, εὐτυχῇ.

Μετὰ τῆς ζωηρότητος νεανίου ἔσπευσεν εἰς τὸ δεσμοτῆριον. Ἐτεῖνε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη.

— Δυστυχῆς, ἀνέκραξε, πόσον θὰ ὑπέφερες!

Ὁ Λαυρέντιος ἐκπληκτος καὶ συγκινημένος τὸν ἠυχάριστεί. Χωρὶς ὁ κύριος Γλαβὼν νὰ προσέξῃ εἰς ὅτι ὁ Λαυρέντιος ἔλεγεν, ἤρξατο ἀπαριθμῶν μετὰ λογικῆς ὅλα τὰ ἀδύνατα, ἅτινα διέβλεπε καὶ τὰ ὁποῖα ἤλπιζε νὰ καταστήσῃ παραδεκτὰ ὅταν θὰ ἐφθάνεν ἡ στιγμή.

— Ἡ κατηγορία, εἶπε καταλήγων, προσποιεῖται θαυμασίαν βεβαιότητα... Ναί, ἔχει σπουδαίας ἐνδείξεις, τὸ ἀναγνωρίζω· πρέπει ὅμως νὰ ὑποδείξῃ ἀκριβῶς καὶ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τὸ ἐγκλημα διεπράχθη, καὶ τὴν προκαλῶ νὰ ὀρίσῃ τὴν στιγμήν αὐτήν.

Ὁ Λαυρέντιος τὸν ἤκουε πλήρως ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλὰ συγχρόνως τὰ χαρακτηριστικά του καὶ ἡ στάσις τοῦ ἄφινον ἔχνη βαθείας μελαγχολίας.

— Τί ἔχεις λοιπόν; τῷ εἶπεν ὁ κύριος Γλαβὼν· ἠπατήθην, μήπως ἔδωσα πίστιν εἰς φαινόμενα εὐνοϊκὰ δι' ἐσέ;

— Ὅχι. Εἰμαι ἀθῶος, σᾶς τὸ εἶπον.

— Λοιπὸν τότε, διατὶ τὸ πένθιμον αὐτὸ ὕφος;

— Δὲν τὰ γνωρίζετε ὅλα.

— Τί τρέχει λοιπὸν πάλιν;

— Νέα ἀποδείξεις, μᾶλλον ἐπιβαρυντικῆ τῶν ἄλλων, ἂν εἶνε δυνατόν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος καταβιβάζων τὴν φωνήν.

Καὶ διηγήθη τὴν μετὰ τῆς Πουλχερίας συνέντευξίν του.

Ὁ δικηγόρος Γλαβὼν, ἐσταυρωμένος ἔχων τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς, τὸν ἤκουε χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ.

— Λοιπὸν, εἶπε, κατὰ τὴν διήγησιν τῆς κόρης αὐτῆς, τὸ ὄπλον τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθησαν, σοὶ ἀνήκει.

— Ναί. Ἡ Πουλχερία τὸ εἶδε εἰς τὸ δωματίόν μου, ὥστε δὲν ἠπατήθη. Ἀλλως τε εἶδον τὴν θήκην καὶ γνωρίζετε ποῖαι συγκρίσεις ἔγειναν.

— Καὶ τὸ ἐγχειρίδιον αὐτὸ εὐρέθη πλησίον τῆς κλίνης τῆς Μαριέττας;

— Ὑπὸ τῆς Πουλχερίας, ἡ ὁποία τὸ ἔκρυπεν ἔως τώρα.

— Ποῖαν ἐξήγησιν δίδεις εἰς τοῦτο;

— Οὐδεμίαν. Δὲν καταλαμβάνω τίποτε. Ἐμεῖς ἐκπληκτοί.

— Ἀς ἰδῶμεν! εἶπεν ὁ κύριος Γλαβὼν, ἃς ἐξετάσωμεν τοῦτο ὁμοῦ. Καὶ πρῶτον, ὅτι σοὶ εἶπεν ἡ κόρη αὕτη εἶνε ἀληθές;

— Πῶς δύναμαι ν' ἀμφιβάλλω;

— Ὑπῆρξε ἐρωμένη σου· τὴν ἐγκατέλιπες, σχεδὸν τὴν ἐδίωξες. Καὶ ποῖος γνωρίζει ἂν ἡ μνησικακία, ἡ ἐκδίκησις...

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν εἶνε ἱκανὴ διὰ τοιαύτην ἀτιμίαν. Οὔτε θὰ τὴν ἐφαντάζετο; Ἀλλως τε, ὅσα μοὶ εἶπε, συμφωνοῦν πρὸς τὴν ἀπειλήν τοῦ ἀνακριτοῦ. Ὁ κύριος Θουριέ μοὶ εἶπεν ὅτι

τὸ ἐγχειρίδιον μοι ἀνῆκε, ὅτι ἦτο βέβαιος καὶ ὅτι θὰ παρουσιάζετο μετὰ τῶν ἄλλων ἀποδείξεων. Ἐνόμισα ὅτι ἦτο μέσον ἐκφοβίσεως, ἀλλ' ὠμίλει σπουδαίως. Ὑπώπτευε τὴν Πουλχερίαν ὅτι ἀφῆρεσε τὸ ὄπλον, καὶ ἤλπιζε νὰ τὸ ἀποσπάσῃ παρ' αὐτῆς. Ὁ Θεὸς γνωρίζει τί πρὸς τοῦτο ἀπειράθησαν! Ἐρευναι, ἀνακρίσεις, φυλάξεις, κατασκοπίαι, καταδιώξεις, οὐδὲν ἴσχυσεν. Ἐτῆρσε τὸ μυστικόν της καὶ θὰ τὸ τηρήσῃ μέχρι τέλους, μοι τὸ ὥρμισθη.

— Ἄν ἐν τούτοις τὸ ἐπρόδιδεν ἐξ ἀδυναμίας, ἐξ ἀνοησίας, ἢ καθὼς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου, ἐξ ἐκδικήσεως...

— ὦ! τότε, τί θέλετε; τετέλεσται, δὲν εἶνε ἀληθές;... εἴμχι χαμένος.

— Ἰσως.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος καταπεπληγμένος, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς· πῶς νὰ ἀπομακρύνω τὴν ἀποδείξιν αὐτὴν, ἢ ὁποία προσετέθη εἰς τόσας ἄλλας;... Καὶ εἰς ὑμᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμα τόσας ἐξομολογήσεις, ποῖαν ἐντύπωσιν παρήγαγε;... Ἄ! τὸ βλέπω. Πρὸ ὀλίγου ἐπιστεύετε εἰς τὴν ἀθωότητά μου, τώρα...

— Τώρα εἴμχι πεπεισμένος ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε! εἶπεν ὁ δικηγόρος διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ τείνων πρὸς τὸν Λαυρέντιον τὴν χεῖρα.

— Ἀλήθεια; Πιστεύετε ἀκόμη;... ὦ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἐγείρων πρὸς τὸν κύριον Γλαβὼν τοὺς ὕμνους ἐκτὼν δακρύων ὀφθαλμούς του.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Γλαβὼν, τοῦτο ἐπὶ τέλους οὐδὲν ἀποδεικνύει, ἢ μᾶλλον ἀποδεικνύει ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον θέλουν νὰ σοὶ ἀποδώσουν· ἡ κατηγορία ἀστοχεῖ τοῦ σκοποῦ της ὑπερπηδῶσα αὐτόν. Ποῖον θὰ πείσουν ὅτι ὁ δολοφόνος ἔσπειρεν ὀπισθέν του ἐκουσίως τοσαύτας ἐνδείξεις;... ὅτι οἶονεὶ ὑπέγραψε τὸ ἐγκλημὰ του;

— Ναί, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ παραφορᾶς, ἡ ἰδέα αὕτη ἐπῆλθε καὶ εἰς ἐμέ, πρὸ πολλοῦ, καὶ τὴν ὑπέβαλα εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὅστις ἐμειδίασε καὶ ὑψωσε τοὺς ὦμους μετὰ περιφρονήσεως· καὶ δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ σᾶς ἀνακοινώσω αὐτὴν· γίνεται τις ἀβέβαιος, δειλός, ἐν μέσῳ τόσων βασάνων.

— Λάβε θάρρος, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβὼν. Ἀναμφιβόλως ὁ κύριος Θουριε εἶνε εἰς ἐκ τῶν εὐγενεστέρων χαρακτήρων, τῶν μᾶλλον πεφωτισμένων, ἐξ ὧν γνωρίζω· ἀλλὰ, διατελὼν ἐνώπιον ἐνόχου, οὐτίνος πρέπει νὰ καταβάλλῃ τὴν ἐπιμονὴν καὶ ματαιώσῃ τὰ σχέδια, ὑφίσταται ἀκουσίως τῇς προκατάληψιν καὶ τὰς παραφορὰς τῆς πάλης. Ὅλοι ὑποκείμεθα εἰς τοῦτο... Καὶ ἐγὼ αὐτός, δὲν ἀφένθην νὰ παρασυρθῶ τυφλῶς ὑπὸ τὸν ζῆλον τῆς ὑπερασπίσεως... Ἄλλ' ὅχι! ἡ ἐντύπωσις αὕτη εἶνε δικαία, καὶ πᾶς ἀμερόληπτος θὰ τὴν αἰσθάνεται ὡς ἐγὼ· ὑπάρχουσι πολλοὶ ὕλικαι ἀποδείξεις, βεβαίως συνεσπειρώθησαν σκοπίμως... ὑπὸ τίνος καὶ πῶς;

Ἐσκέφθησαν, τίνος ἄρα γε ἔργον ἦν ἡ μηχανορραφία αὕτη.

— Δὲν γνωρίζω νὰ ἔχω ἐχθρούς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Τί σημαίνει! εἶπεν ὁ δικηγόρος. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποθέτῃς τὸ μῖσος, τὴν ἐκδίκησιν. Ὁ ἄθλιος, ὅστις ὥρυξε τὸ βάραιον αὐτὸ ὑπὸ τοὺς πόδας σου, δὲν ἠθέλησε πιθκῶς, παρὰ ν' ἀποπλανήσῃ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀτιμωρησίαν του... Καὶ ἐπέτυχε πληρέστατα!... Ἡ ἀστυνομία καὶ ἡ ἀνακρισις ἐρρίφθησαν λυσσῶδως ἐπὶ τῆς σκιᾶς αὐτῆς, ἦν ἐπιμένουσι νὰ ἐκλαμβάνωσιν ὡς πραγματικότητά· δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλείπουν. Ἄ! ὑπάρχει φοβερὸν κενὸν εἰς τὴν ἀνακρισιν αὐτὴν, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ συμπληρώσωμεν, πῶς νὰ τὸ ὑποδείξωμεν μόνοι; Ἡ κατάθεσις τοῦ Φραγκίσκου καὶ αἱ περὶ αὐτοῦ σημειώσεις τῆς ἀστυνομίας, ἐξητάσθησαν λεπτομερῶς, συνεζητήθησαν, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξγαγῇ τις συμπεράσματι.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ δικηγόρος Γλαβὼν, ἐνταῦθα ἀναμφιβόλως ἔγκειται τὸ μυστήριον· τίς θὰ τὸ ἀνακαλύψῃ, ἀφοῦ αἱ μᾶλλον δραστήρια καὶ λεπτομερεῖς ἔρευναι, εἰς οὐδὲν κατέληξαν;

Οὕτω, ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἣτις εἶχε γεννηθῇ εἰς τὸ πνεῦμα ἀμφοτέρων, δὲν θὰ ἐσαφηνίζετο· καὶ ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ τὴν προσαγάγῃς κατὰ τὴν συζήτησιν; Ὅπωςδὴποτε ἔπρεπε νὰ τὸ ἀναφέρωσιν ἐπιδειξίως· ἀλλ' ἔπρεπε συγχρόνως νὰ καταστήσωσι γνωστὸν, τὸσπουδαῖον γεγονός, ὅπερ θὰ συνεπλήρου τὴν πιθανότητα, τὸ ἐγχειρίδιον, δηλαδή, ὅπερ εὑρέθη παρὰ τὴν κλίνην τῆς Μαριέττας, καὶ ἀφῆρθη ὑπὸ τῆς Πουλχερίας;

Ὁ Λαυρέντιος, τὸ ἤθελε, τὸ ἐπεθύμει. Ἀπηχθάνετο νὰ μεταχειρισθῇ, ὑποστηρίζων ἐαυτόν, παρασιωπήσεις, προσποιήσεις. Ἄλλως τε, ἡ κατηγορία θὰ ὠμίλει περὶ τοῦ ἐγχειριδίου, οἱ δὲ ἔνορκοι, παρὰ τὴν ἀρνησιν τῆς Πουλχερίας, θὰ ἐθεώρουν τὸ θέμα ὡς ἀποδειχθέν. Δὲν ὑπῆρχεν ὀλιγώτερος κίνδυνος ἢ τὸ ἀπεκάλυπτον ἐκουσίως; Ἡ εἰλικρίνεια αὕτη δὲν θὰ ἦτο συγχρόνως ἐπιτηδειότης;

— Ναί, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβὼν, ἡ ἰδέα αὕτη ἐπῆλθε καὶ εἰς ἐμέ· ἀλλὰ πρόσεξε! Παίζεις φρικτῶδες παιγνίδιον, τοῦ ὁποίου κατάθεμα εἶνε ἡ κεφαλὴ σου. Γνωρίζεις ποῖοι θὰ εἶνε οἱ ἔνορκοι; Ποῖος σὲ βεβαίως ὅτι ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθανθοῦν, δὲν θὰ ἦνε ὅλως διάφορος ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἐλπίζεις;... Ὅχι, πιστεύσέ με, μὴ κάμῃς παρομοίαν ἀπερίσκεψιν! Ὅπωςδὴποτε περίμενε, πρὶν λάβῃς ἀπόφασιν τινα περὶ τούτου. Ἀφῆσε νὰ προχωρήσῃ ἡ συζήτησις καὶ τότε... θὰ ἴδωμεν! θὰ προσπαθῇσω νὰ μαντεύσω τὰς διαθέσεις τοῦ δικαστηρίου καὶ θὰ σὲ συμβουλεύσω... Ἄ! οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσθάνθην ὅσον τώρα τὴν φρικτὴν εὐθύνην τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἐνόσφ ὁ Λαυρέντιος συνεζήτει μετὰ τοῦ δικηγόρου τοῦ ἡ ποινικῆ δικογραφία ἐπερατοῦτο.

Τὴν 17^{ην} Αὐγούστου, τὸ συμβούλιον ἐξεδίδε βούλευμα παραπέμπον τὸν Λαυρέντιον Δαλισιε ἐνώπιον τοῦ Κακουργοδικείου τοῦ Σηκουάνα, κατηγορούμενον ἐπὶ φόνῳ καὶ μητροκτονίᾳ.

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας, τὴν 9^{ην} Σεπτεμβρίου, τὸ Κακουργοδικεῖον ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν του, καὶ ἡ ὑπόθεσις Δαλισιε ἐνεγράφη ἐν τῷ πινακίῳ αὐτοῦ διὰ τὴν 13^{ην}.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

*P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς, ἀφοῦ ἐνεχείρισε τὸ ἐπιστόλιον τῆς κυρίας της εἰς τὴν Μέρσην, ἀπῆλθεν ὅπως ἐκετέλεσθαι καὶ τὴν δευτέραν ἐντολήν, ἣν εἶχε λάβει, παρὰ τῇ Χάριτι Βράδην, ἣτις διέμενε ἐν τὸν κοιτῶνα τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐκάθητο πρὸ μικροῦ γραφείου, ἀναμένουσα τὴν ἀφίξιν ἐκείνης, ἣν εἶχε καλέσει διὰ μηνύματος.

Μία μόνη λυχνία διέχεε τὸ γλυκὺ φῶς της ἐπὶ τῶν βιβλίων, τῶν εἰκόνων καὶ τῶν προτομῶν, ἐξ ὧν ἐκοσμεῖτο τὸ δωμάτιον. Τὸ ἄκρον τοῦ δωματίου, ὅπου ἔκειτο ἡ κλίνη, ἔμενε σχεδὸν σκοτεινόν.

Πάντα τὰ ἔργα τῆς τέχνης τῆς Λαίδης Ζάνετ ἦσαν εἰκόνες, ὅλα δὲ τὰ βιβλία, ἦσαν ἀντίτυπα, δωρηθέντα αὐτῇ ὑπὸ τῶν συγγράφων.

Ἦτο μία τῶν ιδιοτροπιῶν τῆς Λαίδης Ζάνετ τὸ νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὸν κοιτῶνά της τὴν ἀνάμνησιν τῶν προσώπων ἐκείνων, ἅτινα εἶχε γνωρίσει κατὰ τὸν μακρὸν αὐτῆς βίον, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, πάντων διακεκριμένων. Πλεῖστα τῶν προσώπων ἐκείνων εἶχον ἀποθάνει.

Ἐκάθητο λοιπὸν ἡ Λαίδη Ζάνετ παρὰ τὸ μικρὸν γραφεῖόν της, σχεδὸν ἀνακεκλιμένη ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἑδρας της καὶ ἀπέτέλει τὸ πρωτότυπον πραγματικῶς τῆς εἰκόνος της, ἣν ὁ Ἰούλιος εἶχε περιγράψῃ εἰς τὴν Μέρσην.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ φωτογραφίας τινὸς τῆς Μέρσης, ἣτις ἠρείδετο ἀκριβῶς ἀντικρῶ, ἐπὶ μικροῦ κεχρυσωμένου ὑποβάθρου, ὅπως κατορθοῖ τοιοῦτοτρόπως ἡ γηραιὰ δέσποινα νὰ τὴν παρατηρῇ ὁλόκληρον, κατάφωτον ἐκ τοῦ ὑπὸ τῆς λυχνίας ἀναπεμπομένου φωτός.

KB'

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀγωνιῶσα.

Ἡ τόσον ἐκφραστικὴ καὶ εὐγενὴς γηραιὰ μορφή τῆς Λαίδης Ζάνετ εἶχε παραδόξως καὶ θλιβερῶς μεταβληθῇ.

Τὸ μέτωπόν της ἦτο πλήρες ρυτίδων, τὸ δὲ στόμα σοβαρόν. Ἡ ὅλη φυσιογνω-

μία της παρωμοιάζε πρὸς προσωπίδα βραχεῖσαν κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς κρίσεως, ἣν διήρχετο ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς λύσεως ἣν ἡσθάνετο, ἐξαιρέσει τῆς λάμψεως καὶ ζωῆς, ἣν διέχεον ἀκόμη ἐπ' αὐτῆς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς.

Ἐνυπῆρχέ τι τὸ ἀπεριγράπτως κατανοκτικὸν ἐν τῇ τρυφερότητι καὶ τῇ στοργῇ τοῦ βλέμματος, ὅπερ προσήλου ἐπὶ τῆς εἰκόνης ταύτης, πρὸς δὲ καὶ ἔκφρασίς τις ζωηρὰ ἐλέγχου.

Ἐν τούτῳ ἐνέκειτο ὁ κίνδυνος, ὃν τόσῳ προεῖπε καὶ ὑπέδειξεν ὁ Ἰούλιος.

Ἡ βαθεῖα καὶ τετραμένη αὐτῇ συμπάθεια ἔλαμπεν ὅλη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς γηραιᾶς δεσποίνης.

Ὡμίλουν οὗτοι πρὸς τὴν εἰκόνα μετὰ πόνου σκληρῶς βεβηλωθείσης γλυκυτάτης φιλίας, ἥτις ὁμῶς συγχρόνως διέμενεν ἡ μόνη χαρὰ, ἡ μόνη ἐλπίς τῶν ἐσχάτων τοῦ βίου τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Τὸ μέτωπόν της ἐξέφραζε τὴν σταθερὰν ἀπόφασίν της τοῦ νὰ ὑπομείνῃ τὸ ναυάγιον τοῦτο τῆς χαρᾶς της, καὶ νὰ ζωπυρήσῃ τὴν αἰθάλην τῶν νεκρῶν ἐλπίδων της.

Τὰ χεῖλη της ἐπίσης εὐγλώττως ἐκύρουν τὴν ἀκλόνητον ταύτην ἀπόφασίν της τοῦ ν' ἀγνοῇ τὸ ἀπαίσιον παρὸν καὶ νὰ περισώσῃ τὸ τόσον πολύτιμον παρελθόν.

— Δυνατὸν νὰ συνετρίβῃ τὸ εἶδωλόν μου, ἀλλ' οὐδεὶς θὰ μᾶθῃ ὅτι πᾶσχω ἐκ τούτου! ἀνέκραξε. Θὰ φκῶ κωφὴ πρὸς πάντας τοὺς λόγους. . . εἰς ἡλικίαν τῶν ἐβδομήκοντα ἐτῶν μου τὸ εἶδωλόν μου εἶνε ἡ ζωὴ μου. . . καὶ θὰ μείνῃ πάντοτε τὸ εἶδωλόν μου.

Ἡ ἐν τῷ κοιτῶνι ἐπικρατοῦσα σιωπὴ διεκόπη ὑπὸ τοῦ ψιθύρου δύο γυναικείων φωνῶν ἀπὸ τοῦ ἀντίπεραν μέρους τῆς θύρας.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ διηυθετήθη κάλλιον ἐπὶ τῆς ἑδρας της καὶ ἔλαβε τὴν φωτογραφίαν ἀπὸ τοῦ βάρου.

Ἐθῆκεν αὐτὴν ἀναμέσον τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης διεσκορπισμένων χαρτίων, ἀλλὰ κατόπιν, ἀλλάσσουσα γνώμην, τὴν ἔκρυψεν ὑπὸ τὰς πυκνὰς πτυχὰς τῶν τριχάπτων τοῦ ἐπιστηθίου της.

Τὸ κίνημα τοῦτο ἐτελέσθη μετ' ἀπείρου τρυφερότητος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑγράνθησαν.

Ἄλλ' ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ ἀνέκτισε πάλιν ἡ μορφή της τὸ προσωπεῖον τῆς ἀπχθείας.

Οἷος δὴ ποτε, καὶ ὁ ὀξυνούστερος, παρκτηρητής, ἂν τὴν παρეტήρει τότε, θὰ ἔλεγεν :

— Ἰδοὺ μία ἀπαθεστάτη γυνή!

Ἡ θαλαμηπόλος ἡνοῖξε τὴν θύραν, εἰσῆλθε δὲ ἡ Χάρις Βράδον, προχωρήσασα ἀμέσως ἰταμῶς καὶ προκλητικωτάτη, μετὰ τὸ παράστημα ἐξεζητημένως κομπάζον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀγερῶχος ὑψοῦσα.

Ἐκαθέσθη θορυβωδῶς ἐπὶ τῆς ἑδρας, ἣν ἡ Λαίδη Ζάνετ τῇ ἐπέδειξε σιωπηλῶς καὶ ἀπῆντησεν εἰς τὸν σοβαρὸν χαιρετι-

σμόν τῆς Μιλαιδῆς διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς καὶ ἐνὸς μειδιάματος.

Ἐκάστη κίνησις καὶ ἕκαστον βλέμμα τῆς μικροσώμου, κεκμηκυίας, κατεσκευακυίας καὶ κακοενδεδυμένης ταύτης γυναικός, ἐνέφαινε καὶ ἕνα ὑβριστικὸν θρίαμβον, καὶ σχεδὸν ὡς ἂν ἔλεγεν :

— Ἦλθε τώρα καὶ ἡ σειρά μου.

— Ἀκρῶς ἀγάλλομαι ὅτι παρίσταμαι ἐνώπιόν σας, κυρία, ἤρχισε λέγουσα ἡ Χάρις, χωρὶς ἂν νὰ ἀφήσῃ εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ τὸν χρόνον νὰ ὁμιλήσῃ πρώτη. Τῇ ἀληθείᾳ δὲ ἐφρόνουν ὅτι ὤφειλον νὰ σᾶς ζητήσω μίαν ἰδιαιτέραν συνέντευξιν, ὅτε εἶδον ὅτι ἐπτείλατε τὴν θαλαμηπόλον σας ὅπως μοὶ ἀνακοινώσῃ ὅτι τὴν αὐτὴν πρόθεσιν εἴχετε καὶ ὑμεῖς.

— Ἐφρονεῖτε, εἶπετε, ὅτι ὤφειλάτε νὰ μοὶ ζητήσετε μίαν ἰδιαιτέραν συνέντευξιν; ἐπανέλαβεν ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀπαθεστάτα. Καὶ διατί;

Ὁ τόνος μεθ' οὗ ἀπηγγέλθη ἡ τελευταία φράσις ἐστενωχώρησεν εὐθὺς ἀμέσως τὴν Χάριτα, διότι ἐξεδήλου τόσον ἀπειρον ἀπόστασιν χωρίζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Λαίδης Ζάνετ, ὥστε ἂν ὁ τόνος εἶχεν ἀόρατόν τινα δύναμιν ὑλικὴν θὰ τὴν ἀπῆγεν ἀπὸ τῆς ἑδρας της μετὰ τὴν σάρκα καὶ τὰ ὅσῃα της μέχρι τῆς ἐτέρας ἄκρας τοῦ δωματίου.

— Ἐκπλήττομαι βλέπουσα ὅτι δὲν μ' ἐννοεῖ ἡ κυρία, εἶπε, καταβάλλουσα προσπάθειαν ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν σύγχυσίν της, καὶ προπάντων ἀφοῦ τόσον, ἀβροφρόνως ἡθελησάτε νὰ θέσητε τὸν θάλαμόν σας εἰς τὴν διάθεσίν μου.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ διέμενεν ἐντελῶς γαληνιαία.

— Πράγματι δὲν σᾶς ἐννοῶ, εἶπε, πάντοτε ἀπαθής.

Ἡ Χάρις συνεκέντρωσε τὸ κακεντρέχεςτερον θάρρος της καὶ ἐδιπλασίασε τὴν ἰταμότητα, ἣν εἶχεν ἐπιδείξει ἅμα εἰσελθοῦσα.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐπανελάβε, πρέπει νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερείας τινὰς ὅπως δικαιολογηθῶ. Μίαν μόνην ἐξήγησιν δύναμαι νὰ δώσω εἰς τὴν ἐκπληκτικὴν μεταβολὴν τῶν πρὸς ἐμὲ τρόπων τῆς κυρίας ἐν τῇ αἰθούσῃ κάτω πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ὅτι δηλαδὴ ἡ διαγωγὴ τῆς μυσαρᾶς ταύτης γυναικὸς τῇ ἡνοῖξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ κυρία κατενόησε τὴν διαπραχθεῖσαν ἀπάτην. Ἐν τούτοις, διὰ λόγους, οἵτινες ἀφορῶσιν ὑμᾶς καὶ τοὺς ὁποίους ἀγνοῶ, δὲν ἡθελησάτε ἀκόμη νὰ με ἀναγνωρίσητε δημοσίᾳ. Ἐν τοσοῦτῳ ὀφείλεται, νομίζω, ποιά τις ἱκανοποιήσις τῆς αξιοπρεπείας μου, εἰς τὴν θέσιν ὀδυνηρὰν διατελῶ. Οὔτε θέλω οὔτε δύναμαι νὰ ἐπιτρέψω εἰς τὴν Μέρσην Μερρίκ ν' ἀξιοῖ τὴν χάριν ὅτι μοὶ ἀπέδωκεν αὐθορμητῶς τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ θέσιν μου. Μεθ' ὅσα ὑπέφερα, μοὶ εἶνε ὅπως ἀδύνατον ν' ἀποδεχθῶ τοιοῦτόν τι. Θὰ σᾶς παρεκάλουν νὰ μοὶ παρείχετε ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν ἐὰν δὲν μὲ ἐζητεῖτε ὑμεῖς αὐτὴ, ὁ δὲ σταθερὸς σκοπός μου ἦτο ὠρισμένως νὰ ἀπαίτησω παρ' ὑμῶν τὴν ἄμεσον ἀποπομπήν

τῆς γυναικὸς ταύτης ἔξω τῆς οἰκίας σας. Τὸ ἀπαίτημα ἤδη ὡς ἐκχώρησιν ἥτις μοὶ ὀφείλεται. Ὅ,τι καὶ ἂν δυνηθῇτε νὰ πράξετε, ὑμεῖς ἢ ὁ κύριος Ἰούλιος Γκραῦ, δὲν ἐννοῶ νὰ τῇ ἐπιτρέψω νὰ φαίνεται δῆθεν ὡς μετανοοῦσα καὶ διεγείρουσα συνεπῶς τὸ ἐνδιαφέρον. Διότι εἶνε πράγματι ἀνυπόφορον ἡ ἀγέρωχος αὕτη τυχοδιωκτὴς νὰ πιστεύῃ ὅτι κέκτηται τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῆς στιγμῆς τοῦ νὰ ἐξηγηθῇ. Ἦτο ὑβριστικὸν δὲ διὰ τὸν βλέποντα, ὅταν ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης... εἰς λειτουργὸς διακεκριμένος τῆς ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας... νὰ ἀνοίγῃ τὴν θύραν... εἰς αὐτήν... καὶ νὰ ἐξέρχεται δι' ὕψους ὡς ἂν εἶχε πράξει τι δι' οὗ μὲ ὑπεχρέωσεν! Ὡ! δύναμαι πολλὰ νὰ συγχωρήσω, Λαίδη Ζάνετ... ἀκόμη καὶ τοὺς λόγους, δι' ὧν ἐσκίεσθε ὅτι ἦτο ἀναγκαιῶς κόσμιον ἄλλοτε νὰ διατάξῃτε ὅπως μ' ἐκβάλωσι τῆς οἰκίας σας. Εἶμαι διατεθειμένη κατ' ὀλοκληρίαν ν' ἀποδεχθῶ τὴν προσφορὰν τοῦ θαλάμου σας, ἣν μοὶ ἐκάματε κατόπιν, ὡς ἔκφρασιν τῆς ἐπὶ τὸ εὐμένες συνεπείᾳ τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας τροπῆς τῶν πρὸς ἐμὲ αἰσθημάτων σας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ χριστιανικὴ εὐσπλαγχνία ἔχει τὰ ὅριά της. Ἡ ἐπίμονος παρουσία τῆς ἀθλίᾶς ταύτης ὑπὸ τὴν στέγην σας, εἶνε — ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὸ εἶπω — ὄχι μόνον ζῶσα καὶ ἀπτή ἀποδείξις τῆς ἀδυναμίας σας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὕβρις δι' ἐμέ.

Ἐνταῦθα ἐσιώπησεν ἀποτόμως, ὄχι διότι τῇ ἔλειπον οἱ λόγοι, ἀλλὰ διότι τῇ ἔλειπεν ἀκροατής.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ δὲν ἐφαίνετο ὅτι προσεῖχε καὶ ἐλάχιστον εἰς αὐτήν, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον εἰς τὴν ὁμιλίαν της.

Τοῦναντίον, ἐκ προβεβουλευμένης ἀγροικίας, ὅπως ἀνοικεῖον πρὸς τὰς ἑξεις της, ἡσχολεῖτο ἀπαθῶς εἰς τὸ νὰ τακτοποιῇ τὰ διάφορα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐσκορπισμένα χαρτία.

Συνήρμοζε τινὰ τούτων καὶ τὰ συνέρραπτε διὰ μεταξίνης κλωστής, ἕτερα δὲ ἐπιμελῶς ἔθετεν ὑπὸ χαρτοπισστήριον καὶ ἄλλα ἐτοποθέπει κατὰ φανταστικὴν ταξινομίαν εἰς διαφόρους θυρίδας τοῦ ἐξ ἰαπωνικοῦ ξύλου γραφείου της...

Εἰργάζετο μετὰ τῆς μεγαλειτέρας γαλήνης καὶ εὐχερείας ὅπως τακτοποιήσῃ τὴν ἐν ἀταξίᾳ τράπεζάν της καὶ ἐφαίνετο σχεδὸν ἀγνοοῦσα τὴν παρουσίαν καὶ δευτέρου προσώπου ἐν τῷ δωματίῳ.

Ἦγειρεν ἐν τούτοις τὴν κεφαλὴν, κρατοῦσα πάντοτε εἰς τὰς χεῖρας δέσμην χαρτίων, ὅταν ἡ Χάρις ἐσταμάτησε καὶ τῇ εἶπεν ἡσύχως :

— Ἐτελειώσατε;

— Μήπως ἡ κυρία μ' ἐκάλεσεν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ προσενηχθῇ πρὸς ἐμὲ μετὰ τῆς ἐσκεμμένης ταύτης ἀγροικίας; ἀντεῖπεν ἡ Χάρις ἐκτὸς ἑαυτῆς.

— Ὁ σκοπός μου, ὅταν ἔστειλα καὶ σᾶς ἐκάλεσα, ἦτον ἐπίσης νὰ σᾶς εἶπω καὶ τι, τὸ ὅποion θὰ σᾶς εἶπω, εὐθὺς ὡς μοὶ παράσχητε τὴν εὐκαιρίαν.

Τὸ φλέγμα τῆς παγερᾶς καὶ ἀταράχου ἀπαθείας, ἣν ἐμαρτύρει ἡ ἀπάντησις

αὐτὴ εὗρε τὴν Χάριτά ὅπως ἀπαράσκειον.
Δὲν εἶχεν ἐτοιμὴν ἀπάντησιν κατὰλλη-
λον εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν.

Ἐν τῇ ἀμνηχανίᾳ τῆς ἀνέμενε σιωπῶσα
καὶ ἀτενίζουσα πάντοτε τὴν οἰκοδόμοι-
ναν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀπέθηκε τὰ χαρτῖα
τῆς καὶ διηυθετήθη ὅσον ἡδύνατο κάλ-
λιον ἐπὶ τῆς ἀναπαυτικῆς ἑδρας τῆς, ἐ-
τοιμαζομένη ἤδη καὶ αὕτη ὅπως ὁμιλήσῃ.

— Τὰ ὀλίγα ὅσα ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ ἐγώ,
εἶπε, πρέπει νὰ διατυπωθῶσιν ἐν εἰδῇ ἐ-
ρωτήσεως. Λοιπὸν εὐρίσκομαι ἐν τῇ ἀ-
ληθείᾳ, ὑποθέτουσα ὅτι στερεῖσθε ἐπὶ τοῦ
παρόντος ἐργασίας καὶ ὅτι μικρά τις χρη-
ματικὴ προσφορά, ὅσον τὸ δυνατόν λε-
πτότερον παρεχομένη, θὰ ἐγένετο παρ'
ὑμῶν ἐπιθυμητῶς ἀποδεκτὴ ;

— Μήπως προτίθεσθε νὰ μὲ ὑβρίσητε,
Λαίδη Ζάνετ ;

— Ποσῶς. Δὲν προὔτιθέμην ἄλλο τι ἢ
μόνον νὰ σὰς ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν.

— Ἀλλ' ἡ ἐρώτησίς σας εἶνε ὕβρις.

— Ἡ ἐρώτησίς μου εἶνε πρᾶξις εὐμε-
νείας, ἐὰν θέλετε νὰ τὴν ἐκτιμήσητε κατὰ
τὴν πρόθεσιν ἣτις τὴν ὑπογόρευσεν. Οὐτε
παραπονοῦμαι, διότι δὲν θέλετε νὰ τὴν ἐν-
νοήσητε, οὐτε σὰς καθιστῶ ὑπεύθυνον
δι' οὐδὲν τῶν πολυαριθμῶν σφαλμάτων
σας κατὰ τῶν καλῶν τρόπων καὶ τῆς κα-
λῆς ἀνατροφῆς, ἅτινα διεπράξατε ἀφ' ἧς
στιγμῆς εἰσῆλθετε εἰς τὸ δωματίον τοῦ-
το. Ἐντίμως σὰς λέγω, ὅτι εἶχον τὴν ἐ-
πιθυμίαν νὰ σὰς φανῶ κατὰ τὴν χρήσιμος
καὶ ὑμεῖς ἀπωθήσασθε τοὺς πρώτους εὐμε-
νεῖς λόγους μου. Δὲν σὰς τὸ ἀποκρύπτω,
δυσχερестήτην διὰ τοῦτο. Ἄς ἀλλάξωμεν
θέμα.

Καὶ πάντοτε μετὰ τῆς ἐντελεστέρως
γαλήνης καὶ ἀταραξίας, ἡ Λαίδη Ζάνετ
ἤρχισε πάλιν νὰ διευθετῇ τὰ χαρτῖα τῆς,
καὶ ἐφάνη ὅτι ἠγνόει πάλιν ἐξ ὀλοκλήρου
τὴν παρουσίαν δευτέρου προσώπου ἐν τῷ
δωματίῳ.

Ἡ Χάρις ἤνοιξε τὰ χεῖλιν.

Ἐμελλε ν' ἀντιλέξῃ εἰς τὴν Λαίδην Ζά-
νετ μεθ' ὅλης τῆς βιαιότητος τῆς ὀργῆς,
ἀλλὰ, σκεφθεῖσα κάλλιον, συνεκράτησεν
ἐαυτήν.

Ἦτο παντελῶς ἀνωφελὲς νὰ μεταχει-
ρισθῇ βιαιότητα πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ
Ρόυ.

Ἡ ἡλικία καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις τῆς
γῆραιας δεσποίνης τὴν ὑπερήσπιζον κατὰ
πάσης παρομοίας ἀποπειράς.

Τὸ ἐγνώριζεν αὕτη καλῶς καὶ εἶχεν ἀ-
κράδαντον πίστιν ἐπὶ τὴν πεποίησιν
ταύτην.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν ἡ Χάρις νὰ τεθῇ ἀν-
τιμέτωπος τῆς ἐχθρῆς τῆς ἐπὶ τοῦ προσ-
φορωτέρου ἐδάφους τῆς ἀδριοπρεπειας.

Καὶ ἦτο τοῦτο τὸ ἀσφαλέστερον ἔδα-
φος ἐφ' οὗ ἡδύνατο νὰ στηριχθῇ κατὰ τὴν
παρούσαν περίστασιν.

— Ἐὰν μοι διέφυγέ τι τὸ ἀξιόμμε-
πτον, εἶπε, ζητῶ συγγνώμην παρ' ὑμῶν,
κυρία. Δύναμαι νὰ ἐρωτήσω ἐὰν ὁ μόνος
σκοπὸς ὃν προετίθεσθε, καλοῦσά με ἐν-
ταῦθα, ἦτο νὰ πληροφορηθῇτε τὴν χρη-

ματικὴν κατάστασίν μου μὲ τὴν σκέψιν
τοῦ νὰ μοι προσέλθετε ἀργῶς ;

— Μάλιστα τοῦτο ἦτο ὁ μόνος σκο-
πὸς μου, ἀπήντησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Δὲν ἔχετε νὰ μοι εἰπῆτε οὐδὲν ἀνα-
φορικῶς πρὸς τὴν Μέρσην Μερρίκ ;

— Ἀπολύτως οὐδέν. Ἐβαρύνθηεν ν' ἀ-
κούω νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτῆς τῆς
Μέρσης Μερρίκ. Ἀλλὴν κάμμιαν ἐρώτη-
σιν δὲν ἔχετε νὰ μοι ἀποτείνετε ;

— Ἐχω ἀκόμη μίαν.

— Ἀληθῶς ;... ὁπρίαν ;

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἐρωτήσω τὴν κυρίαν,
ἐὰν προτίθεται νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ ἐπὶ πα-
ρουσίᾳ πάντων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς τὴν
θυγατέρα τοῦ συνταγματάρχου Βράδον.

— Σὰς ἀνεγνώρισα ἤδη ὡς γυναῖκα,
διατελούσαν ἐν οἰκονομικαῖς δυσχερεῖαις,
καὶ ἦτις κατὰ συνέπειαν ἔχει ἰδιαιτέρα
δικαιώματα εἰς τὴν γενναιοφροσύνην καὶ
τὴν ὑπομονήν μου. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐ-
παναλάβω τοὺς λόγους τούτους παρουσίᾳ
τῶν ὑπηρετῶν μου, ὅσον ἀπροσδόκητον καὶ
ἂν εἶνε τοῦτο, εἶμαι ἐν τούτοις ἐτοιμὴ καὶ
πρόθυμος νὰ προσχωρήσω εἰς τὴν ἐπιθυ-
μίαν σας ταύτην.

Τὸ βίαιον τοῦ χαρακτῆρος τῆς Χάρι-
τος ἔμελλε νὰ ἐκδηλωθῇ ὀρμητικῶς πάλ-
ιν... ἤρχισε νὰ χάνῃ τὰς συνετὰς ἀπο-
φάσεις τῆς.

— Λαίδη Ζάνετ ! ἀνέκραξε. Τοῦτο δὲν
εἶνε δυνατόν. Ὁφείλω νὰ σὰς ζητήσω, ὅ-
πως μοι ἐκφρασθῇτε κατηγορηματικῶς.
Ὅμιλεῖτε περὶ τῶν ἰδιαιτέρων δικαιωμά-
των μου ἐπὶ τῆς ὑπομονῆς σας. Περὶ τί-
νων δικαιωμάτων θέλετε νὰ εἰπῆτε ;

— Ὅθ' ἦτο δι' ἀμφοτέρως ἡμᾶς ὀδυνη-
ρὸν νὰ κατέλθωμεν εἰς πληρεστέρως λε-
πτομερείας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἀν-
τεῖπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, καὶ ἀποστρέφομαι
τὰς λεπτομερείας. Ἄς ἀποφύγωμεν αὐ-
τάς, σὰς παρακαλῶ.

— Τούναντίον ἐγὼ ἐπιμένω εἰς ταύ-
τας, Λαίδη Ζάνετ, καὶ ἐπιμένω ἀμετα-
τρέπτως.

— Ἐχετε ἄδικον.

Ἡ Χάρις διέμεινεν ἄφωνος εἰς τὴν ἀν-
τίκρουσιν ταύτην.

— Σὰς ζητῶ ὠρισμένως, ἐξηκολούθη-
σεῖ ἡ Χάρις, νὰ μάθω ἐὰν ἀναγνωρίζετε
ὅτι ἠπατήθητε παρὰ μίαν τυχοδιώκτιδος,
ἣτις ἔλαβε τὴν θέσιν μου. Τὴν θέσιν ταύ-
την λοιπὸν ἤδη εἶσθε διατεθειμένη νὰ μοι
τὴν ἀποδώσετε ;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐστράφη ἡσύχως πρὸς
τὰ χαρτῖα τῆς.

— Μήπως ἡ κυρία ἀρνεῖται νὰ μὲ ἀ-
κούσῃ ;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς
μεθ' ὕψους ἀβροῦ καὶ προσηνοῦς.

— Ἐὰν ἐπιμένετε νὰ ἐπανέρχεσθε εἰς
τὴν ἀφροσύνην σας, ἀπεκρίθη, θὰ μὲ ἐξα-
ναγκάσετε νὰ μὴ ἀσχοληθῶ ποσῶς περὶ
ὑμῶν.

— Καὶ ποῖα εἶνε, παρακαλῶ, ἡ ἀφρο-
σύνη μου ;

— Ἡ ἀφροσύνη σας χαρακτηρίζεται ἐπαρ-
κῶς ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν ἐρωτήσεων,
τὰς ὁποίας μοι ἀπηνθύνετε. Προσθέτω ὅ-

μως ὅτι αὕτη αὕτη ἡ ἀφροσύνη σας ἀνα-
πτύσσει τὸ ἰδιαιτέρον ἐπὶ τῆς μακροθυ-
μίας μου δικαίωμά σας. Ὅ,τι δῆποτε καὶ
ἂν εἰπῆτε, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν πράξητε,
δὲν θὰ κατορθωθῇ νὰ κλονίσῃτε τὴν ὑπο-
μονήν μου. Ὅταν κατὰ πρώτον σὰς συν-
ήντησα εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ ἐστιατο-
ρίου, εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐφέρθην κακῶς. Εἶ-
χον παραδόξως ἀπολέσει τὴν ψυχραιμίαν
μου. Ἀλλ' ἔπραξα τι χεῖρον ἔτι. Ἐστά-
θην ἀρκετὰ ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ μου ἀσύνε-
τος καὶ ἔστειλα νὰ καλέσω ἕνα ἀστυνο-
μικὸν πράκτορα, ὅπως μὲ ἀπαλλάξῃ τῶν
ἐνοχλήσεών σας. Σὰς ὀφείλω λοιπὸν πᾶ-
σαν ἐφικτὴν ἐπανάρθωσιν, βλέπουσα πό-
σον εἴσθε καταπεπονημένη καὶ προσβε-
βλημένη ἐκ τοῦ σκληροῦ τρόπου, μεθ' οὗ
προσηνέχθη πρὸς ὑμᾶς. Ἡρξισα λοιπὸν
ἀπὸ τῆς προσφοράς τοῦ θαλάμου μου,
κατόπιν ἔστειλα καὶ σὰς ἐκάλεσα ἐπὶ τῇ
ἐλπίδι ὅτι θὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ σὰς συν-
δράμω ὅπως δυνηθῇτε νὰ ζήσητε, ὅπερ
ἐνόμισα συνέχειαν καὶ τέλος τοῦ ἐξίλα-
σμοῦ μου διὰ τὴν προτέραν σκληρὰν συμ-
περιφορὰν μου. Δύνασθε νὰ φέρεσθε ἀγροί-
κως πρὸς ἐμέ ; δύνασθε νὰ ὁμιλήτε διὰ
τῶν ὑβριστικωτέρων ἐκφράσεων κατὰ τῆς
θετῆς θυγατρὸς μου. Ὅθ' ὑπομείνω τὰ πάν-
τα, πάντοτε λόγῳ ἐξίλασμοῦ. Ἀλλ' ἐφ' ὅ-
σον ἀπέχετε τοῦ νὰ θίγετε ἐν τόσῳ δι'
ὑμᾶς κυρίως λυπηρὸν θέμα, θὰ σὰς ἀκούω,
μετὰ τῆς μεγαλειτέρας μου εὐχαριστή-
σεως. Καὶ σὰς εἰδοποιῶ, ὅτι ἐὰν ἐπανεέλ-
θῃτε αὖθις εἰς τὸ ζήτημα, θὰ στρέψω
καὶ ἐγὼ πάλιν ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὰ χαρτῖα
μου.

Ἡ Χάρις προσέβλεψε τὴν Λαίδην Ζά-
νετ μετὰ πικροῦ μειδιήματος.

— Ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ τὴν κυρίαν, εἶ-
πεν. Ἐρῶθιαιτε ν' ἀναγνωρίσητε ὅτι τό-
σον χονδροειδῶς ἐξηπατήθητε καὶ ὡς μό-
νην σωτηρίαν εὐρίσκετε τὴν ν' ἀγνοῆτε τὰ
γενόμενα ; ὦ ! θαρρεῖτε λοιπὸν καὶ ὑ-
μεῖς ἐπὶ τῆς ὑπομονῆς μου. Διόλου δὲν
θεωρῶ ἐμαυτὴν προσβαλλομένην ἐκ τοῦ
τρόπου σας... τούναντίον διασκεδάζω.
Δὲν εἶνε καὶ τόσον σύννηθες φαινόμενον,
τῇ ἀληθείᾳ, μία κυρία, ὑψηλῆς περιωπῆς,
νὰ δεικνύηται τοιαύτη μὲ ἀναπεπταμένα
τὰ μύχια τῆς καρδίας τῆς ἐνώπιον τα-
πεινῆς γυναίκος ὡς ἐμέ. Ἡ εὐμενὴς κα-
λοκάγαθία σας χρονολογεῖται ἀφ' ἧς στιγ-
μῆς ἡ θετὴ σας θυγάτηρ, σὰς ἔδωκε τὸ
παράδειγμα, ζητοῦσα ν' ἀπέλθῃ τοῦ δω-
ματίου ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ὃν ἐκα-
λέσατε ὅπως μὲ ἀπαγάγῃ καὶ μὲ περιο-
ρίσῃ.

Ἡ γαλήνη καὶ ἀταραξία τῆς Λαίδης
Ζάνετ ὑφίσταντο τὴν ἰσχυρὰν ταύτην δο-
κιμασίαν μόλις ἀντέχουσα.

Ἀπεδέχθη σοβαρῶς τὴν νέαν ταύτην
ἐρώτησιν τῆς Χάριτος ὡς ἐρώτησιν, ἣτις
θ' ἀπετείνετο εἰς αὐτὴν ἐν ὅλῃ τῇ καλῇ
πίστει.

— Ποσῶς δὲν ἐκπλήττομαι, ὑπέλα-
βεν, ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐξ εὐσπλαγχνίας μεσο-
λάβησις τῆς θετῆς θυγατρὸς μου τὴν ἐξ-
έθεσεν εἰς τὸ νὰ κριθῇ τόσον σφαλερῶς.
Ὡφείλει τῷ ὄντι νὰ μὲ συμβουλευθῇ ἰδιαι-

τέρως πρὶν ἢ ἀναμιχθῇ εἰς τὴν ὀχληρὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν... Ἀλλὰ ἔχει ἐν ἐλάττωμα... Σπυδαίνει πολὺ νὰ συμπαθῇ καὶ νὰ οἰκτιρῇ τοὺς πάσχοντας. Δὲν συνήνηται ἀκόμη καθ' ἅπαντα τὸν μακρὸν βίον μου ἀνθρώπων, ἔχοντα, ὅπως αὕτη, τόσον αὐτόματον ἀγαθότητα καρδίας. Μόνη ἡ ἐμφάνησις τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος ἔθεσεν ὑμᾶς εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε ἡ συμπαθεια καὶ ὁ οἶκτος πρὸς μίαν δυστυχῆ ἀμέσως ἐκυρίευσαν τὴν καρδίαν της καὶ ὅπως πάντοτε, ἀφῆθη νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ αἰσθηματός της. Μερὶ μὲν πάντοτε πολὺ διὰ τοὺς ἄλλους καὶ λησμονεῖ πάντοτε τὸν ἑαυτὸν της. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ὑπαίτιος ἐγὼ ἐξ ὁλοκλήρου!...

Ἀπαξ ἔτι ἡ Χάρις ἤλλαξε τόνον. Ἦτο ἀρκετὰ ἀγγίνους ὅπως ἐνόησεν ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν ἐπολέμει μὲ τὰ ἴδια της ὅπλα.

— Καλλίστα!... Εἶπεν. Ἀλλὰ, μετὰ τὰ λεχθέντα, καιρὸς εἶνε νομίζω νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα. Ἡ θεή σας θυγάτηρ, ὡς τὴν ἀποκαλεῖτε, εἶνε ἡ Μέρση Μερρίκ!... Καὶ γνωρίζετε καὶ ὑμεῖς τοῦτο!

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐστράφη πάλιν πρὸς τὰ χαρτία της.

— Ἡ Χάρις Βράδον εἶμαι ἐγὼ, τῆς ὁποίας ἐκλεψε τὸ ὄνομα!... Καὶ τοῦτο ἐπίσης εἶνε γνωστὸν εἰς ὑμᾶς.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς τραπέζης νήματα τινα μετὰξής.

Ἡ Χάρις ἡγέρθη τῆς ἔδρας της.

— Τὴν σιωπὴν σας, Λαίδη Ζάνετ, εἶπεν, ἀποδέχομαι ὡς τὴν ἐκφρασὴν τῆς σταθερᾶς ἀποφάσεως τοῦ νὰ πνίξητε τὴν ἀλήθειαν. Προφανῶς ἔχετε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐξακολουθήτε θεωροῦσα τὴν τυχοδιωκτικὰ ταύτην εἰς τὴν γυναικίαν Χάριτα Βράδον καὶ δὲν διστάζετε οὐδὲ πρὸ τῶν συνεπειῶν τοιαύτης ἀποτροπαίου διαγωγῆς. Προτίθεσθε νὰ ὑποστηρίξετε ὅτι εἶμαι παράφρων καὶ τολμᾶτε νὰ μοὶ τὸ λέγετε κατὰ πρόσωπον. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ μοὶ σφετερισθῇ τοιοῦτοτρόπως τὸ δικαίωμά μου μίᾳ ἐλεεινῇ τυχοδιωκτικῇ. Θ' ἀκούσητε ἀκόμη νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἐμοῦ ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Καναδᾶ.

Καὶ εἰπούσα ταῦτα διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀπεκρίθη ὅσον ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιθυμήσῃ ἡ Χάρις αὐθορμητότερον καὶ σαφέστερον.

— Θ' ἀρνηθῶ νὰ δεχθῶ τὰς ἐπιστολάς σας, εἶπεν.

Ἡ Χάρις ἐστράφη ἐπὶ τῶν βημάτων της μὲ ἥθος ἀπειλητικόν.

— Αἱ ἐπιστολαὶ μου θὰ φθάσωσι μετὰ τῶν μαρτύρων μου, ἐξηκολούθησε.

— Θ' ἀρνηθῶ νὰ δεχθῶ καὶ τοὺς μάρτυράς σας.

— Ἄν ἡρνεσθε θὰ διατρέχετε ἴσως σοβαροτέρους κινδύνους. Θὰ ἐπικαλεσθῶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὴν δικαιοσύνην!

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐμεδίασε.

— Δὲν ἰσχυρίζομαι ὅτι γνωρίζω πολλὰ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, εἶπεν, ἀλλὰ θὰ ἐξεπληττόμην πολὺ, εἶνε ἀληθές, ἐάν

ἀνεκάλυπτα ὅτι ἔχετε κατ' ἐμοῦ δικαίωμα τι, ὅπερ νὰ δυνήθητε νὰ διεδικήσητε διὰ τῆς δικαιοσύνης. Ἐν τούτοις, ἅς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπιτυχάνετε νὰ θέσητε τὴν δικαιοσύνην εἰς κίνησιν ὑπὲρ ὑμῶν. Γνωρίζετε καλῶς, ὅσον ἐγὼ αὕτῃ γνωρίζω τοῦτο, ὅτι τὸ μόνον τελεσφόρον μέσον διὰ παρομοίας ἐπιχειρήσεις... εἶνε τὸ χρήμα. Ἐγὼ εἶμαι πλούσιος. Δικηγορικὰ ἀμοιβαί, δικαστικαὶ δαπάναι καὶ τὰ παρόμοια εἶνε δι' ἐμὲ πράγματα, τὰ ὅποια οὔτε συλλογίζομαι καὶ. Σὰς ἐρωτῶ ἔχετε τὰ αὐτὰ ὅπλα εἰς τὴν διαθέσιν σας;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη κατέστησε τὴν Χάριτα σκεπτικὴν καὶ ἄφρων.

Ἦ. ἐάν εἶχε χρήματα!...

Ἀλλ' εὐρίσκετο μὲ τὰ τελευταῖα κερμάτια τῆς ἐκ Μαγχάιμ συνεισφορᾶς.

Μόνοι φίλοι της, ἦσαν οἱ ἐν Καναδᾶ.

Μεθ' ὅσα δὲ πλέον εἶχεν εἶπει πρὸς τὸν Ἰούλιον Γκραῦ ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Λαίδης Ζάνετ προτοῦ μεταβῆ παρ' αὐτῇ, ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο ὅλως ἀνωφελές νὰ κάμῃ ἐκκλησίαν ἐπὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ νεαροῦ κληρικοῦ.

Ἀχ! χρήματα!... χρήματα!

Ὅχι μόνον ἐστερεῖτο τοιούτων ὅπως ἐδικηθῇ, ἀλλὰ δὲν εἶχεν οὔτε ὅπως ζήσῃ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τῇ ἐπέδειξε τὴν κενὴν ἔδραν.

— Θέλετε νὰ καθήσητε; τῇ εἶπεν. Ἡ σειρὰ τῆς συνδιαλέξεώς μας, ἰδοὺ ὅτι μᾶς ἐπανεφέρεν εἰς τὴν ἀρχικὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν σὰς ἀπηύθυνα μόλις εἰσῆλθετε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο. Μὴ με ἀπειλήτε πλέον μὲ τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἐπιτρέψτέ μοι τοῦναντίον νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος. Ἐχω τὴν συνήθειαν νὰ προστέρωμαι ἄωγος εἰς πλείστας γυναικῆς διατελούσας εἰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, καὶ οὐδεὶς ποτε γνωρίζει τι... ἐκτός τοῦ ἐπιστάτου μου, ὅστις κρατεῖ τοὺς λογαριασμούς μου, καὶ ἐμοῦ. Ἀπαξ ἔτι σὰς λέγω, ἐπιτρέψτέ μοι νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἐάν χρηματικὴ τις προσφορά, λεπτῶς γινομένη, θὰ ἐγένετο παρ' ὑμῶν ἀποδεκτὴ.

Ἡ Χάρις ἐπανῆλθεν ἡρέμα πλησίον τῆς ἔδρας, ἀφ' ἧς πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐγερθῇ, χωρὶς ὅμως ἀκόμη νὰ σκεφθῇ νὰ καθήσῃ ἐπ' αὐτῆς.

Διὰ τῆς χειρὸς της συνέθλιβε τὸ ἐρεϊσίνωτον τῆς ἔδρας, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν προσηλωμένοι μετ' ἀγρίας εἰρωνείας ἐπὶ τῆς ἀταράχου μορφῆς τῆς Λαίδης Ζάνετ.

— Ἐπὶ τέλους ἀποβάλλετε, βλέπω, τὸ προσωπεῖον, κυρία, εἶπε. Θέλετε νὰ πληρώσετε τὴν σιωπὴν μου.

— Ὅθ μὲ ἀναγκάσητε νὰ στραφῶ πάλιν πρὸς τὰ χαρτίά μου, ἀπήνητησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Πόσον εἶσθε ἰσχυρογνώμων!

Ἡ χεὶρ τῆς Χάριτος συνέσφιγγεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸ ἐρεϊσίνωτον τῆς ἔδρας.

Ἄνευ μαρτύρων, ἄνευ πόρων, ἄνευ ἀσύλου καὶ ἐκ τῆς τραχύτητος τῆς γλώσσης καὶ τῶν τρόπων της γνωρίζουσα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ συμπαθείας παρὰ τῶν ἄλλων καὶ ἀισθανομένη

βᾶθος τὴν μόνωσιν της εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν ἀδυναμίαν της, σχεδὸν πράγματι ἐπὶ στιγμὴν κατέστη παράφρων.

Ἐτέρω, λεπτοτέρω καὶ μᾶλλον ὑπερήφανος γυνὴ ἦθελεν αὐτοστιγμὴ ἐξέλθει τοῦ δωματίου.

Ἀλλ' ἡ Χάρις εἶχε μόνον οἴησιν, τὸ δὲ βίαιον καὶ στενὸν πνεῦμα της τὴν ἐξώθει εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὴν ἐχθρὰν της, ἐπὶ ἰδίῳ κινδύνῳ.

Τελευταία μία καὶ μόνη, ἀλλ' ἐπαρκής, ἐκδίκησις ἔμενεν εἰς τὴν διαθέσιν της, ἐκδίκησις, εἰς ἣν ἀφ' ἐκυτῆς ἐξετέθη ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Πρὸς τὸ παρὸν ἐσκέφθη, ἐν μόνον μέσον μένει ὅπως συμφιλιωθῇ μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης. Δύναται νὰ τῆς ἀποσπάσῃ ἐν γενναίῳ ποσόν, καὶ νὰ μείνῃ συγχρόνως καὶ νηχαιστημένη, πιστεύουσα ὅτι ἀπηλλαγμένη ἐμοῦ... Λάβετε οἶκτον τινὰ δι' ἐμέ, εἶπε. Δὲν εἶμαι τόσον ἰσχυρογνώμων... Εἶμαι μόνον ὀλίγον στενοχωρημένη ὅτι ἔχω νὰ παλαίσω κατὰ τῆς ἱταμότητος μίᾳς κυρίας τῆς ὑψίστης κοινωνικῆς τάξεως. Μὲ τὸν καιρὸν θὰ μάθω καὶ ἐγὼ νὰ ζῶ. Ἡ γλῶσσά μου εἶνε, τὸ ἀναγνωρίζω μετὰ λύπης, ἀπλῶς καὶ μόνον καθαρὰ ἀγγλική. Ἐν τούτοις ἐπιτρέψτέ μοι νὰ τὴν ἀφήσω καὶ νὰ λάβω τὴν ἰδικήν σας, ἥτις μοὶ ἦτο ἀγνωστος μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης. Ὅποιαν συνδρομὴν εἶνε διατεθειμένη νὰ μὴ προσφέρῃ λεπτῶς ἡ κυρία;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤνοιξε σύρτην καὶ ἐξήγαγεν ἀπ' αὐτοῦ δέσμην ἐπιταγῶν.

Ἡ στιγμὴ τῆς ἀνακουφίσεως ἐπὶ τέλους προσήγγιζε τὴν γηραιὰν δέσποιναν.

Τὸ μόνον θέμα, ὅπερ ἔμενε πρὸς συζήτησιν, ἦτο προφανῶς τὸ ζήτημα τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ ποσού, ὅπερ θὰ τῇ προσέφερον.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον.

Τῇ ἐφάνη ὅτι ἦτο καὶ τοῦτο πρὸ πάντων ζήτημα εὐσυνειδησίας.

Ἡ πρὸς τὴν Μέρσην στοργή της καὶ ἡ πρὸς τὴν Χάριτα ἀποστροφή, ἡ φρίκη, ἡ ἡσθάνετο, καὶ σκεπτομένη μόνον τὸ ὄνειδος, ὅπερ θὰ ἐνεκολάπτετο εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς ἀγαπωμένην, ὁ φόβος τοῦ νὰ διασύρῃ τὴν συμπάθειαν διὰ δημοσίου τινὸς σκανδάλου, τὴν εἶχον παρασύρει... Τοῦτο ἦτο ἀδιαφιλονέικητον. Τὴν εἶχον παρασύρει εἰς τὸ νὰ προσενεχθῇ σκληρῶς πρὸς μίαν γυναῖκα, δυστυχῆ καὶ τεταπεινωμένην.

Ὅσον ἀξιωματικὸς καὶ ἂν ἦτο ἡ Χάρις Βράδον, ὁ πατήρ της ὅμως κατὰ τὰς ἐσχάτας στιγμὰς τοῦ τὴν εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς τὰς φροντίδας τῆς Λαίδης Ζάνετ μὲ πλήρη τὴν συναίνεσιν καὶ προθυμίαν αὐτῆς.

Ἐάν δὲν ὑπῆρχεν ἡ Μέρση, θὰ ἐγένετο δεκτὴ παρὰ τῇ Λαίδη Ζάνετ ὡς δεσποινὶς τῆς ἀκολούθιας της, μὲ μισθὸν ἐκατὸν λιρῶν κατ' ἔτος.

Ἐξ ἄλλου ὅμως τοιοῦτον, ὅποῖον εἶχεν ἐπαρκῶς ἐκδηλώσει, χαρακτῆρα ἔχουσα ἡ Χάρις, πόσον καιρὸν θὰ ἠδύνατο νὰ μείνῃ πλησίον τῆς εὐεργετιδός της;

Καὶ ἀποκρίθη ὡς ἑξῆς:

πετο παρ' αὐτῆς τὸ βραδύτερον μετὰ τινος ἐβδομάδας, ἀφοῦ θὰ τῇ ἐδώρει ὁλόκληρον ἓνα ἐτήσιον μισθὸν τῆς ὡς συνδρομῆς, καὶ ἀφοῦ τὴν ἐφωδίαζε καὶ δι' ἐνὸς συστατικοῦ, δι' οὗ νὰ ἐπετύγχανε κατὰλληλον ἐργασίαν.

Ἄλλ' ἤδη γενναϊότερα τις συνδρομὴ ἦτο ὅπως δικαία.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισεν, ὅτι τὸ ποσὸν πέντε ἐτησίων μισθῶν, διδομένων διὰ μίας καὶ ἡ ὑπόσχεσις περὶ παροχῆς καὶ εἰς τὸ μέλλον τῆς προστασίας τῆς, ἀντεστάθμίζον ἐπαρκέστατα πᾶν ὅ,τι ὀφείλετο εἰς τὴν μνήμην τοῦ συνταγματάρχου Βράδον καὶ συγχρόνως ἀποκαθίστων χρηματολογικὴν τινα ἐγγυμοσύνης ὑποταγὴν, ἀληθῶς ἀπηλλαγμένην πάσης μνησικακίας, ἣν ἦτο δυνατόν νὰ διατηρῇ ἡ Χάρις ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐμφανισεώς τῆς ἡμέραν.

Συγχρόνως καὶ πρὸς πληρεστέραν τῆς ἰδίας αὐτῆς συνειδήσεως ἱκανοποιήσιν, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀπεφάσισε νὰ φανερώσῃ εἰς τὴν Χάριτα τὸ ποσόν, ὅπερ ἔκρινε καλὸν νὰ δώσῃ εἰς αὐτήν.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ κατορθώσῃ ὅπως ἡ νεῆνις, αὕτη αὕτη, προτείνει τὸ ποσόν, ὅπερ θὰ ἐδέχετο πρὸς συμβιβασμόν.

— Μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς ὀρίσω τὴν προσφορὰν, εἶπε, διὰ τὸν λόγον ὅτι... αἱ χρηματικαὶ σὰς ἀνάγκαι ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν περὶ τοῦ μέλλοντος σχεδίων σας, ἅτινα ἀγνοῶ.

— Μήπως ἡ κυρία ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ προσφέρῃ συμβουλὴν τινα; ἀντεῖπεν ἡ Χάρις πάντοτε εἰρωνικῶς.

— Δὲν εἶμαι τὸ κατὰλληλον πρόσωπον ὅπως σὰς δώσω οὐδεμίαν θετικὴν συμβουλὴν, ὑπέλαθεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Δύναμαι μόνον νὰ ὑποθέσω, ὅτι κάλλιστα θὰ ἐπράττετε ἐὰν δὲν ἐμένατε ποσὸς εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου δὲν ἔχετε φίλους. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἂν ἐπικαλεσθῇτε τὴν δικαιοσύνην κατ' ἐμοῦ, θὰ εὐρεθῇτε ἀναποδράστως εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συνεννοηθῇτε ἀπ' εὐθείας προσωπικῶς μετὰ τῶν ἐν Κανναδῶ φίλων σας. Ἐγὼ δίκαιον;

Ἡ Χάρις οὐδαμῶς ἐδυσκολεύθη νὰ ἐννοήσῃ τί ἐσήμαινον οἱ λόγοι οὗτοι.

— Ἀπεριφράστως μεταφραζομένη, ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐσήμαινεν:

— Ἐὰν δέχεσθε χρηματικὴν τινα ἀμοιβήν, ἐννοεῖται οἰκοθεν, ὅτι ὡς ἀντάλλαγμα δὲν θὰ μένετε εἰς Ἀγγλίαν, ὅπως μὲ παρενοχλήτε.

— Ἐχετε πληρέστατον δίκαιον, κυρία, εἶπε. Δὲν θὰ μείνω βεβαίως εἰς Ἀγγλίαν. Θὰ συμβουλευθῶ τοὺς φίλους μου, καὶ...

Ἐσιώπησε καὶ κατὰ διάνοιαν προσέθηκε:

— ... Καὶ θὰ σᾶς ἐγκαλέσω κατόπιν ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, ἐὰν δυνθῶ, διὰ τῶν ἰδίων χρημάτων τὰ ὅποια θὰ μοὶ δώσητε!

— Θὰ ἐπιστρέψετε λοιπὸν εἰς Κανναδᾶν, ἐξηκολούθησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, καὶ ἐν ἀρχῇ τὰ σχέδιά σας θὰ εἶνε ἀόριστα. Λαμβάνουσα λοιπὸν τοῦτο ὡς βᾶσιν, εἰς

ποῖον ποσὸν ἐκτιμᾶτε τὴν χρηματικὴν κατοβολήν, ἣν θὰ ἐδέχεσθε παρ' ἐμοῦ;

— Δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ ἐπὶ τῆς ἀγαθότητος τῆς κυρίας διὰ νὰ ἐπανορθωθῇ πᾶσα τυχὸν πλάνη, ἐὰν κατὰ τύχην οἱ ὑπολογισμοί μου διεψεύδοντο; ἠρώτησεν ἄθῳως ἡ Χάρις. Εἶμαι ὅπως ἄπειρος.

Τὴν φορὰν ταύτην, αἱ λέξεις αὗται καλῶς μεταφραζόμεναι, ὑπεδήλουν:

— Πρέπει νὰ διατυπωθῇ ἐκ μέρους μου, ἐσκέφθη ἡ Χάρις, ὅτι καὶ ἐγὼ τίθεμαι εἰς ὑπερθεματισμόν καὶ ὅτι ἐγὼ ὀφείλω νὰ ζητήσω ὀλίγα κατ' ἀρχάς, ὅπως προσθήσῃ περισσότερα ἡ κυρία.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐμάντευσε καλῶς τὴν σκέψιν τῆς Χάριτος. Ἐκαμε λοιπὸν νεῦμα συγκαταθέσεως καὶ περιέμενε.

Ἡ Χάρις ἤρχισε μετὰ σοβαρότητος:

— Φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἔχω ἀνάγκην ποσοῦ ἀνωτέρου τῶν ἑκατὸν λιρῶν, εἶπεν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ συνήνεσεν εἰς τὴν πρώτην ταύτην προσφορὰν.

— Καὶ ἐγὼ τὸ πιστεύω.

— Πιθανὸν ἀνωτέρου καὶ τῶν διακοσίων λιρῶν!

Ἡ Λαίδη Ζάνετ συνήνεσε καὶ εἰς τὴν δευτέραν ταύτην προσφορὰν.

— Βεβαίως πιθανόν, εἶπεν.

Ἀκουσίως ἐαυτῆς, ἐρύθημα ἔβαψε τὸ πρόσωπον τῆς Μέρσης καὶ ἐπρόδωσε τὴν συγκίνησιν τῆς.

Ἀπὸ τῆς τρυφερώτερης παιδικῆς ἡλικίας τῆς ἦτο συνειθισμένη νὰ βλέπῃ σελίνια καὶ κέρματα ἐξ πενῶν, τρυφερῶς θωπευόμενα, καθ' ὅσον διήρκουν ἐξοδευόμενα.

Ποτὲ ὅμως δὲν εἶδεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ πατρός τῆς πλείονας τῶν πέντε χρυσᾶς βασιλικᾶς εἰκόνας ὁμοῦ, μὴ καταβροχθιζομένας ὑπὸ τοῦ δράκοντος τῶν χρῶν.

Ἡ ἀτμόσφαιρα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἔζησε καὶ ἀνετράφη, ἦτο ἀτμόσφαιρα ἀσφυκτικὴ εὐπόρου πτωχίας.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Τοῦτου γενομένου, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀποδυτήριον, ἐνθα αἱ καλλωπίστριαι ἀνέμενον αὐτήν. Καθεστθεῖσα ἐπὶ σκίμπος ἐξ ἐλαφιντόδοντος ἐνώπιον εὐμεγέθους κατόπτρου, ἀφῆκεν αὐταῖς τὴν κόμην τῆς, ἥτις λυθεῖσα ἔπεσεν οἶονεὶ χρυσαίζοντες κρουνοὶ ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς καὶ μέχρι τῆς ὀσφύος. Οὐδεὶς πέπλος ἐκάλυπεν ἔτι τὴν θεάν, ἥτις αὕτῃ διηθύνεον τὴν κόμμωσίν τῆς. Ἡ κόμη τῆς, χωρισθεῖσα καὶ βοστρυχηθεῖσα ἐπὶ τοῦ μετώπου, συνήχθη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς καὶ ἐστηρίχθη διὰ πορφυροῦ δικτύου.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀρικίου ὁμοιάζε πρὸς

μῖαν τῶν ὥραιων ἐκεῖνων Ἀθηναίων, ὡς τοσοῦτον ἡγάπα ὁ Περικλῆς. Χρυσοῦν κέντημα περιέβαλλε τὸ μέτωπόν τῆς, ἵνα οὕτως ἐπιτευχθῇ ἡ ὡς σημεῖον καλλονῆς θεωρούμενη στενότης αὐτοῦ.

Ἐφρόντισε πρὸς τοῦτοις ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ λίαν συνήθη κοσμήματα, ἅτινα ἀπετέλουν τὸν πρωῒνόν αὐτῆς κόσμον, δι' ἄλλων πλουσιωτέρων καὶ τιμαλφεστέρων, ἱκανῶν νὰ ὑποκαύσωσι τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἀντιζήλων αὐτῆς.

Τὸ ἐκ γεγλυμμένου ξύλου λεμονέας κιβωτίδιον, ὅπερ περιέκλειε τοὺς θησαυροὺς αὐτῆς, περιείχεον ἀπειρίαν περιδεραιῶν, ἐνωτίων καὶ δακτυλίων. Τοῦτου ἀνοιχθέντος, ἡ καρδία τῆς Φαῦστας ἤρξατο πάλλουσα ἐξ ἀλαζονείας. Οἱ πολῦτιμοι λίθοι ἔλαμπον ὡς ὀφθαλμοί, ὁ δὲ χρυσὸς ἀπήστραπτε ποικιλοχρῶς. Αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, προσπίπτουσαι διὰ τοῦ θόλου ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων, παρήγον σπινθήρας θαμβούντας τὰς πέριξ ἱσταμένας γυναῖκας.

Ἡ Φαῦστα ἐπὶ πολὺ ἡσχολήθη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν κοσμημάτων, ἃ ἔδει νὰ περιβληθῇ. Τὸ μὲν τῇ ἐφαινετο τιμαλφέστερον τοῦ ἄλλου, τὸ δὲ κομψότερον, τοῦ μὲν οἱ πολῦτιμοι λίθοι ἦσαν θαυμάσιοι, τὸ δὲ ἤρμοζε κάλλιον αὐτῇ. Τέλος μετὰ πολλὰς δοκιμὰς καὶ δισταγμοὺς ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο.

Ὅτε αἱ καλλωπίστριαι συνετέλεσαν τὸ ἔργον αὐτῶν, ἡ δέσποινα ἦν τόσῳ κεκαλυμμένη διὰ κοσμημάτων, ὥστε ἀπῆστραπτεν ὡς κατ'άστερος νύξ.

«Καὶ ἤδη, εἶπεν ἐγειρομένη, πρέπει ἡ θεὰ νὰ καλυφθῇ. Μόνη ἡ Ἀφροδίτη δύναται μὲ τὴν ἐπίχρυσον ζώνην νὰ μὲ ἀτενίσῃ».

Καὶ περιεβλήθη τὸν πρώτον βραχὺν καὶ ἐλαφρὸν χιτῶνα, ὃν ὁ Ὀβίδιος θὰ παρέβαλλε πρὸς ἐξυφασμένον ἄερα, ὁ δὲ Βάρων πρὸς ἐσθῆτα ὑέλινον. Ἐπὶ τοῦ πρώτου τούτου ἐνδύματος περιεβλήθη τὸν ἐκ πορφύρας μέγαν μανδύαν, κεκοσμημένον διὰ σύμπεπλεγμένων ἀνθέων, περιβάλλοντα κάτωθεν τοὺς γυμνοὺς βραχίονας καὶ ἀναπίπτοντα ἐν πτυχαῖς ἐπὶ τοῦ στήθους. Συνεκρατεῖτο ἐφ' ἐκατέρου ὤμου διὰ πολυτιμοτάτης καρφίδος ἥρκει δὲ νὰ ἀφαιρέσῃ τις τὰς καρφίδας, ὅπως ἡ θεὰ ἀναφανῇ πάλιν.

Γ'

Πληθος ἄπειρον ἵστατο ἐν τοῖς ὁδοῖς, ὅπως ἴδῃ τὰς δεσποῖνας μεταβαίνουσας εἰς τὴν Γερουσίαν. Νεανῖαι ἡθροισμένοι ἐν μέσῳ τῆς ἀγορᾶς ἐκύκλουν τὰ φορεῖα, ὧν ἐβράδυνον τὴν πορείαν, καὶ ἔριπτον ἄνθη κατὰ τὴν διαβάσιν τῶν ὥραιων Ρωμαίων. Ὁ ὄχλος ἐγέλα, ἐκραύγαζεν, ἐξέπλησσετο καὶ εἰρωνεύε συγχρόνως, ἐνῶ οἱ πολλοὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν τῶν πληθίων, ἀκούοντες τὸν θόρυβον, προέβαινον πρὸ τῶν οἰκίων ἢ τῶν καταστημάτων αὐτῶν λοιδωροῦντες τὰς κεκλημένους τοῦ Ἡλιογαβάλου ἀπεκάλουν αὐτὰς χλευαστικῶς μητέρας νεοσυλλέκτους καὶ τὰς ἡρώτων ἂν οἱ σύζυγοι αὐτῶν θὰ ἐ-

θήλαζον τὰ τέκνα κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνεδριάσεων.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Παλατίου ὁ θόρυβος ἦν εἰς τὸ ἔπακρον, ἔνεκα τῶν περιέργων, οἵτινες συνωθούμενοι πέριξ τῶν πυλῶν καθίσταντο δύσκολον τὴν διαβάσιν τῶν φορέων παρὰ τὰς ἀρχὰς τῶν φορέων, ἀνυπομονούντων ν' ἀποθέσῃσι τὸ φορτίον αὐτῶν. Πολυάριθμοι δοῦλοι ἔσπευσαν ὥπλισμένοι διὰ ραβδῶν καὶ λωρίων καὶ ἐπανέφερον τὴν τάξιν διακλύσαντες τὸ πλῆθος.

Ἡ αἴθουσα, ἐν ἣ συνηθροίζετο ἡ νέου εἵδους Γερουσία αὕτη, ἐπληρώθη ταχέως ὑπὸ γυναικῶν, αἵτινες ἐκαθέσθησαν ἐπὶ τῶν βάθρων. Δὲν ἦν πλέον ὁ καιρός, καθ' ὃν, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς μεγαλειότητος τῶν γερουσιαστῶν, ἀκινήτων ἐπὶ τῶν ἐδρῶν αὐτῶν, οἱ πρέσβεις ἵσταντο ἔκπληκτοι, οἰοῦντες καταλαμβάνομενοι ὑπὸ θρησκευτικοῦ φόβου, νομίζοντες ὅτι εὐρίσκονται ἐν συνελεύσει θεῶν. Γαλάτης τις ἡ Θραξ, εἰσαγόμενος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, θὰ ἠπόρει βλέπων μακινάδας τὸσφ μεγάλη ἦν ἡ ἰταμότης, ἥτις ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν προσώπων καὶ τῶν κινήσεων τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν πατρικίων τούτων.

Ἀναμένονσαι τὴν ἀφίξιν τοῦ αὐτοκράτορος, αἱ κεκλημέναι ἐφλύαρον ἀμέτρως, οἱ δὲ θόλοι ἀντήχουν ἐκ τοῦ θορύβου. Ἀφηγοῦντο ἱστορίας τῆς προτεραίας, ἐκάστη δὲ προσεπάθει νὰ διηγηθῇ νέας λεπτομερείας καὶ νὰ φανῇ κάλλιον τῶν ἄλλων πληροφορημένη.

— Ἀγνοεῖτε ἀρά γε ὅτι ἡ πελωρία Μέβια ἀποθνήσκει ἐξ ἔρωτος δι' ἓνα πλαγιαυλιστήν;

— Ἀπατάσθε· ὁ εὐτυχὴς ἐραστὴς εἶναι ὁ μῦθος Φίλεως, ὅστις ὑποκρίνεται τὸσφ χαριέντως τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀδωνιδος!

— Ἀ! ἄ! εἶπον γυναῖκες τινες μετὰ πεισμονῆς, δὲν εἶναι πιστευτόν!

— Μήπως ζηλεύετε, θεαί μου;

— Ὅχι βεβαίως! Ὁ Φίλεως εἶν' ἐλεύθερος νὰ γευθῇ ἓνα λίαν ὠριμον καρπὸν ἂν τῷ ἀρέσκη.

— Ὁ ἰσχυρὸς Φίλεως, νὰ γείνη ὁδηγὸς τοῦ ἐλέφαντος ἐκείνου· θὰ γελῶ δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς!

— Ἐχετε εἰδήσεις περὶ τῆς ἐορτῆς, τὴν ὁποίαν ἡ αὐλικὴ Ἑλένη ἔδωκεν ὅπως ἐορτάσῃ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς της;

— Ὁ ἀδελφός μου ἦτο ἐκεῖ. Τὰ ὄργια διήρκεσαν μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα.

— Βεβαίωςιν ὅτι ἡ ὥραία ὀλίγου δεῖν ν' ἀποπνιχθῇ, θελήσασα νὰ καταπῇ ἓνα μαργαρίτην ὡς τὴν Κλεοπάτραν.

— Εἶν' ἀληθὲς ὅτι διεγερθεῖσα ἐκ τῆς οἰνोποσίας προσεκάλεσεν εἰς πάλιν δύο νεανίας, τοὺς ὁποίους κατέρριψε τὸν μὲν μετὰ τὸν δέ;

— Μόνον αἱ τοιαῦται γυναῖκες ἐφευρίσκουσι παρομοίας τέρψεις!

— Ἡλείφθη δι' ἐλαίου ὡς γυμναστής;

— Πρὸς τί; Τὸ μέλαγχρον αὐτῆς δέρμα δὲν ἔχει ἀνάγκην ὁποῦ ἐλαίων διὰ νὰ ἦναι ἐλαϊώδες.

— Ἀκούσατε, ὦραϊί μου, μίαν περιέργον ἱστορίαν. Γνωρίζετε πᾶσαι τὸν Λέανδρον τὸν παλαιστὴν;

— Ναί, ναί, τὸν ὦραϊον Λέανδρον.

— Ὅστις εἶναι τὸσφ χαρίεις ὅταν χαιρετᾷ τὸν Καίσαρα πρὸ τῆς πάλης.

— Τίνος ἡ καρδιά δὲν πάλλει, ἐπ' ὅσον διακρίνῃ ἡ πάλλη;

— Ὅποσον συγκινητικὸν θέαμα τὴν ἡμέραν τῆς ἡττης του, καθ' ἣν θὰ κυλισθῇ ἐπὶ τοῦ αἵματός του ὡς ἐπὶ σκεβάνου ἐκ πορφύρας!

— Λοιπὸν! ὁ Λέανδρος δὲν εἶναι πλέον ὦραϊς· δὲν θὰ χαιρετίσῃ πλέον τὸν Καίσαρα, τὸ δὲ αἷμά του δὲν θὰ ρεύσῃ ποσῶς εἰς τὴν παλαίστραν διὰ νὰ εὐχαριστηθῇ.

— Τί λέγεις; μήπως ἐρυγεν ἐκ Ρώμης;

— Μήπως ἡ Λυδία τὸν κρύπτει εἰς τὴν ἔκφυλιν της;

— Μήπως ἡ Κατούλα ἔδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν τράχηλον διὰ τοῦ ὀδόντος αὐτῆς τῆς ἐχίδνης;

— Οὐδὲν ἐξ αὐτῶν. Ὁ Λέανδρος ἐφανεύθη τὴν παρελθούσαν νύκτα εἰς τι καπηλεῖον ὑπὸ μεθύοντος στρατιώτου!

— Εἶναι ἀπίσιον! φοβερόν!

— Διδάχατε λοιπὸν τοὺς ἄνδρας ν' ἀποθνήσκωσι μετὰ χάριτος, ἵνα μεταβαίνωσι καὶ φονεύονται κρυφίως εἰς ποταπὸν καὶ ἄθλιον οἶκημα!

— Οὕτω μκταιοῦται ἡ προσδοκία τοῦ κοινοῦ.

— Καὶ στερεῖται ὁ λαὸς τῶν τέρψεων αὐτοῦ.

Ὁ θόρυβος ὅλονεν ἠῤῥαψε. Φιλονικεῖται καὶ συζητῆσαις ἠγείροντο μετὰ τῶν γυναικῶν, ἃς ἡ πολυτέλεια, αἱ ἀξιώσεις, οἱ ἔρωτες αὐτῶν καθίσταντο ἀντιζήλους τὰς μὲν τῶν δέ. Ἡ ἡσυχία ἀπεκατέστη ἄμα ὡς ὁ Ἡλιογάβλος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

Περιβεβλημένος Τυρίαν ἐσθῆτα, συρομένην ἐπὶ τῶν πλακῶν, τὴν κόμην ἔχων ἐπλεγμαμένην εἰς μικροὺς πλοκάμους, προὐχῶρι στηρίζων ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἀρίστου τὸν ἰσχυρὸν αὐτοῦ βραχίονα πλήρη χρυσῶν ψελλίων. Τέσσαρες ὦραϊοι παῖδες ἐστεμμένοι διὰ ρόδων προηγούντο αὐτοῦ φέροντες θυμιατήρια ἀρωμάτων, ἐξ ὧν ἀνεδιδετο κυανὴ φλόξ. Γυναῖκες πλαγιαυλιστρίαι συνεπλήρουν τὴν πομπήν.

Περίεφερον ἐπ' ὀλίγον τὸ χαῦνον αὐτοῦ βλέμμα ἐπὶ τῆς συνελεύσεως, ἥτις ὑπεδέξατο αὐτὸν δι' ἐπευφημιῶν καὶ ραγδαίων χειροκροτημάτων. Τινὲς τῶν δεσποινῶν ὤρμησαν εἰς τὸ ἡμικύκλιον καὶ ἐκάλυψαν τὰς χεῖρας αὐτοῦ διὰ φιλημάτων, πρὸς μέγιστον τρόμον τοῦ Ἀρίστου, ὅστις προσεπάθει νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὰς ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ αἱ λίαν ἀπότομοι αὐταὶ θωπεύει ἐνοχλήσωσι τὸν αὐτοκρατορικὸν αὐτοῦ φίλον.

Ὁ Ἡλιογάβλος ἐκαθέσθη ἐπὶ ἔδρας ἐξ ἐλεφαντόδοντος ἐνώπιον τῶν βάθρων, καὶ ἔλαβε τὸν λόγον, ἵνα ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς συνελεύσεως.

Ἡ φύσει ἀσθενὴς αὐτοῦ φωνὴ ἔτρεμεν ἐκ συγκινήσεως καὶ μόλις ἠκούετο, ἐνθ' βαθεῖα ἐκασίλευε σιγὴ.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισμένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' Ε. τοὺς πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῖς δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτὰ 10.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετὰφρασις Ἰ. Κερασούσα τόμοι 2)..... Δρ. 4 (4,30)

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]

«Ἰπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20]

«Κωμῳδαί» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γουζαλὲς Κορδούβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακτιθεῖσα» μυθιστορία..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετὰφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]

«Αἱ γυναικαὶ Βασιλοπαῖς» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετὰφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάτη, Ἰ. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5,50 [6]

«Ἡ Ναξία Μαριάνθη» μυθιστορία πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)

«Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... Δρ. 1,70 (2)

«Ὁ Ἀρχὸν τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπήης» μετὰφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)

«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)

«Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)

«Τὰ ὕπερβα τῶν Παρισίων» μυθιστορία Pierre zaccone..... Δρ. 4 (4,20)

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνομοφροσύνη» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)

«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ἰ. Φ. Σμίθ. Δρ. 3,25 (3,75)

«Ὁ Ἀδίκηθεις Ρογήρς», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρού, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, Δραχ. 3 (3,40)

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... 2 (2,20)

«Ἑλπινίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλλης», μυθιστορία Π. Ζακόν..... Δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail..... Δραχ. 2,50 (2,70).

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σῆν..... Δραχ. 3 (3,20)

«Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἡθοιοῦ..... λ. 70 (80)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)